

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/491/2015/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

62/2016. (IV. 7.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2015. október 2-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2016. április 7-én megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos a vele szemben 2015. szeptember 30. napján egy óvodánál fogatosított rendőri intézkedés (előállítás), intézkedés (azonosításra vonatkozó kötelezettség, igazoltatás, segítségnyújtási kötelezettség) elmulasztása, kényszerítő eszköz (testi kényszer) alkalmazása és hangnem miatt 2015. október 2-án a Testület formanyomtatványán terjesztette elő panaszát, amit 2015. október 9-én elektronikus úton, október 26-án pedig postai úton kiegészített.

I.

1) A panaszos a rendőri intézkedés előzményeként az alábbiakat adta elő beadványában.

A panaszosnak és volt élettársának van egy közös kiskorú gyermeke, egy 5 éves kislány, akinek szülői felügyeleti jogát a panaszbeadvány benyújtásának időpontjában közösen gyakorolják. A panaszos és gyermeke közötti kapcsolattartást a Fővárosi Törvényszék végzése ideiglenes intézkedéssel szabályozza. (A bíróság több ideiglenes intézkedést hozott az ügyekben, de jogerős döntés a panaszolt rendőri intézkedés napjáig nem született a

---

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

gyermekelhelyezés kérdésében.) A bíróság a kapcsolattartást szabályozta, azonban a felügyeleti jog gyakorlásáról nem döntött, ezért a panaszos – álláspontja szerint – jelenleg az édesanyával azonos jogokat gyakorol a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4: 164. §-ának (1) bekezdése értelmében („A szülői felügyeletet a szülők – megállapodásuk vagy a gyámhatóság vagy a bíróság eltérő rendelkezése hiányában – közösen gyakorolják akkor is, ha már nem élnek együtt.”)

A panaszos megemlítette panaszában, hogy az édesanya hónapok óta jogellenesen elzárja tőle a gyermeküket.

A jelenleg érvényben lévő végzést maga a panaszos bocsájtotta az óvodavezető rendelkezésére korábban, ami azt jelenti, hogy annak tartalmát ismerte, tudomása volt róla, hogy a dokumentum csupán a kapcsolattartásról rendelkezik, a gyermeket nem helyezte el az anyánál, azaz a panaszos a szülői jogait az anyával azonos módon gyakorolhatja. (Részt vehet szülői értekezleten vagy óvodai rendezvényen, gyermekét kedve és időbeosztása szerint látogathatja és viheti el az óvodából.) Az óvodavezetőnek tudomása kellett legyen erről, már csak azért is, mivel a gyermek óvodai beíratásához a panaszos mint felügyeleti jogot gyakorló szülő aláírására is szükség volt. (A panaszos ezzel összefüggésben megemlítette, hogy a köznevelési törvény nem törvényes képviselőt, hanem „szülőt” nevesít, épp a fentiek miatt.)

2) A panaszbeadvány és annak kiegészítése szerint 2015. szeptember 30-án a panaszos másodjára próbálta meg kislányát az óvodában meglátogatni, ahova elkísérte mostani felesége is. Gépkocsival érkeztek oda, és látták, hogy az édesanya is éppen az óvoda bejárata felé tart. A panaszos és felesége ennek ellenére kiszálltak, és a kerítéshez mentek, mivel a gyermekek még kinn voltak az udvaron. A panaszos onnan integetett kislányának, aki visszaintett neki. A gyermek édesanyja ezen idő alatt folyamatosan telefonált, később kiderült, hogy valószínűleg az óvodába. Amikor a panaszos és felesége a bejárat felé vették az irányt, azt tapasztalták, hogy az ajtón való bejutást nemcsak a szokásos elektromos kapunyitás nehezíti, hanem az kulcsra zárt állapotban volt.

A panaszos többször is kopogtatott, majd pedig csengetett. Az óvónők és a dajkák az üvegajtó mögött, a folyosón jöttek-mentek, de rájuk ügyet sem vetettek. A panaszos ekkor rendőri intézkedést kért az óvodához. Amíg a rendőrök megérkeztek, a panaszos néhány alkalommal még kopogtatott, illetve csengetett.

Két rendőr érkezett a helyszínre, akik röviden meghallgatták a panaszost, majd az egyikük bement az épületbe, de amikor a panaszos utána akart menni, a rendőr megragadta a panaszos karját és eltolta az ajtótól, míg a másik rendőr erővel lefejtette a kezét a kilincsről. Az ajtó becsukódott a panaszos előtt, és azt egy óvónő ismételten kulcsra zárta. Pár perc múlva a rendőr visszatért. Akkor a panaszos próbálta neki elmagyarázni, hogy a gyermek az anya és az ő közös felügyelete alatt áll, ezért joga van találkozni vele. A rendőrök azonban azt mondták, nincs kapcsolattartási idő, nem engedhetik a panaszost a lánya közelébe. A rendőrök sem a panaszos feleségét, sem a gyermek anyját nem igazoltatták.

A fiatalabbik rendőr hamarosan újra bement az óvodába, és amikor visszaért, közölte, hogy az óvoda vezetősége azt a tájékoztatást adta neki, hogy a panaszos rugdosta az ajtót, ezért előállítják. A rendőrök megkérdezték, hogy a panaszos önként velük megy, vagy megbilincseljék. A panaszos az előbbit választotta.

A szolgálati gépkocsinál a panaszos átadta feleségének az autó indítókulcsát és a forgalmi engedélyt. Ezt követően a rendőröknek mutatott egy igazolást arról, hogy klausztofóbiás, kérte, hogy előre ülhessen. A rendőrök nem tettek eleget kérésének, ezért a panaszos folyadék nélkül, nehezen, de bevett egy gyógyszert, majd beült a szolgálati gépkocsiba és a rendőrök a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) egyik kerületi rendőrkapitányságára (a továbbiakban: Kerületi Rendőrkapitányság) szállították. A panaszos a rendőrség épületében hosszasan várakozott. A panaszost végül úgy bocsátották szabadon, hogy nem történt meg a kihallgatása.

(A panaszos beadványában azt is megemlítette, hogy az édesanya korábban azzal illusztrálta gyermekének, hogy ne akarjon vele nyaralni menni, mert a tengerbe bele szoktak fulladni, hogy a gyermek fejét víz alá nyomta. Ezt követően zárta el tőle hermetikusan, nyilvánvalóan annak érdekében, hogy a szakértői vizsgálatokon a gyermek az anya által kért verziót adja elő.)

A panaszos megemlítette beadványában, hogy az esetről az elejétől a végéig kép- és hangfelvételt készített.

3) A Testület tájékoztató levele alapján a panaszos kiegészítette beadványát. Egyrészt továbbította a Fővárosi Törvényszék ideiglenes intézkedést tartalmazó végzését, másrészt megküldte a korábban említett felvételt.

A panaszos a panasz-kiegészítésben előadta, hogy az óvodánál intézkedő rendőrök nem mutatkoztak be: nem közölték nevüket és azonosító számukat, illetve amikor azt a panaszos fel akarta jegyezni, annyit mondtak: olvassa le. Az egyik rendőrön látható volt az azonosító szám (a felvételen látható), a másiknál azonban a panaszos azt nem látta. A panaszos emellett sérelmezi azt is, hogy a rendőrök pökhendiek, lekezelőek, arrogánsak és agresszívek voltak.

Az óvoda előterében sem a panaszost, sem feleségét, sem gyermeke anyját nem igazoltatták. A panaszost csak a rendőrkapitányság épületében igazoltatták. Arról nincs tudomása, hogy az óvoda épületében bárkit igazoltattak.

A rendőr megragadta a panaszos karját, közben folyamatosan beszéltek hozzá, próbálták őt meggyőzni, hogy engedje el a kilincset, mert ők úgyis erősebbek, hiszen ők a rendőrök. Előzetes figyelmeztetés nem történt.

A rendőrök a panaszos előállításának okaként azt jelölték meg, hogy garázdaságot követett el, rugdosta az óvoda ajtaját, holott valójában ilyen nem történt. Az előállítás négy és fél órán át tartott, amelynek időtartama alatt a panaszost beszállították a rendőrkapitányságra. Ott – miután a panaszos többször jelezte, hogy klausztofóbiás és erről igazolást is mutatott – nem kellett fogdába mennie, hanem a folyosón várakozott egy rendőr felügyelete alatt. Az előállítás időtartama alatt nem történt kihallgatás.

A panaszos kapott egy jegyzőkönyvet a letéti tárgyról. Ügyvédje útján még a rendőrségen bejelentést tett jogtalan előállítása és fogvatartása miatt.

A panaszos arról tájékoztatta a Testületet, hogy levélben kereste meg a Kerületi Rendőrkapitányságot, amire a Bűnügyi Osztály vezetője 2015. október 6-án kelt levelében arról tájékoztatta, hogy ellene büntetőeljárás nincs folyamatban.

A rendőrök magatartása az idő nagy részében agresszív és lekezelő volt, az előállítását követően, a rendőrkapitányságon kezdtek vele szemben emberi módon viselkedni.

4) A panaszos a Testület részére továbbította a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság fentebb hivatkozott, a közös kiskorú gyermek és a panaszos (alperes) közötti kapcsolattartást szabályozó ideiglenes intézkedést tartalmazó végzését. A 2015. július 2-án kelt határozat az alábbiakat tartalmazza.

A panaszos jogosult a gyermeket minden páros héten, szombaton 10 órától vasárnap 18 óráig magához venni, a gyermek ott alvásával, továbbá minden páros héten kedden, minden páratlan héten pedig kedden és csütörtökön 18 óra és 18 óra 30 perc között jogosult vele a telefonos kapcsolattartásra. A gyermek átadásának és visszaadásának helye az édesanya mindenkori lakása. A gyermek vagy az édesanya oldalán felmerült ok miatt elmaradt kapcsolattartást a következő hétvégén azonos időtartamban pótolni kell, míg a panaszos oldalán felmerült ok miatt elmaradt kapcsolattartás nem pótolható. A kapcsolattartás esetleges akadályáról a felek a kezdő időpontot megelőzően legalább 48 órával egymást hitelt érdemlő módon kötelesek értesíteni. Az édesanya a panaszost megillető kapcsolattartás alkalmával szombaton 17 óra és 17 óra 30 perc között jogosult a gyermekkel telefonon beszélni. Ezt meghaladóan a bíróság a peres felek kapcsolattartás szabályozására irányuló ideiglenes intézkedés iránti kérelmeit elutasította.

A végzés Indokolása azt tartalmazza, hogy a szülők között a kapcsolatukból 2010. augusztus 10. napján született, és az édesanya gondozásában élő kiskorú gyermek elhelyezése és az ezzel kapcsolatos járulékos kérdések rendezése iránt az édesanya keresete folytán 2014. január 6-án peres eljárás kezdődött a Budapesti ... Kerületi Bíróságon. A perben mindkét szülő kérte, hogy a bíróság a gyermeket nála helyezze el, a másik szülőt kötelezze a kiskorú gyermek javára tartásdíj fizetésére és szabályozza a kapcsolattartást a gyermek és a külön élő szülő között.

Az elsőfokú bíróság a 2014. február 6-án kelt végzésével ideiglenes intézkedéssel a panaszost arra jogosította fel, hogy a páratlan heteken, keddi napon 16 és 17 óra között a gyermekjóléti szolgálatnál gyakorolja a kapcsolattartás jogát ellenőrzött és felügyelt keretek között. A panaszos fellebbezése folytán a határozatot a másodfokú bíróság felülbírálta, a Fővárosi Törvényszék a 2014. június 12-én kelt végzésével arra jogosította fel őt, hogy minden páros héten, szombaton 9 órától 19 óráig vegye magához a gyermeket.

Az elsőfokú bíróság a perben 2015. március 5-én hozott ítéletet, amelyben a gyermeket az édesanya gondozásában helyezte el, kötelezte a panaszost gyermektartásdíj fizetésére, illetve szabályozta a gyermekkel való kapcsolattartását: a panaszos jogosult minden páros héten pénteken 16 órától vasárnap 18 óráig, valamint minden kedden 16 órától 19 óráig a gyermekkel való folyamatos kapcsolattartásra, illetve minden páratlan héten szerdán délután a gyermeket az óvodai (iskolai) foglalkozás végeztével az óvoda (iskola) épületéből magával vinni és köteles másnap, csütörtökön 8 órára az óvoda (iskola) épületéhez visszavinni. Időszakos kapcsolattartás címén jogosult a panaszos a páros ünnepek másnapján 9 órától 18

óraig a gyermeket magával vinni, a tavaszi, téli, őszi szünet második felében jogosult a gyermekével való kapcsolattartásra. Nyáron minden évben 1 hónap illeti meg, erről a tárgyév május 31. napjáig a felek kötelesek megállapodni, annak hiányában minden évben július 1. napjától július 31. napjáig jogosult a panaszos a kapcsolattartásra. Ezen túlmenően a panaszos legalább hetente 2 alkalommal a gyermekkel való telefonon történő beszélgetésre jogosult, amit az édesanyának biztosítania kell. A bíróság az ítélkezési gyakorlat szerint szabályozta az értesítési kötelezettséget, az átadás/átvétel helyét, az elmaradt kapcsolattartás pótlását. Megállapította, hogy a perben hozott ideiglenes intézkedések – melyek a kapcsolattartásra és a gyermektartásdíjra vonatkoztak – hatályukat veszítik.

Az első fokú bíróság ítélete ellen a gyermekelhelyezés, a kapcsolattartás szabályozása és a gyermektartásdíj megállapítása tekintetében a panaszos fellebbezést nyújtott be. Az elsőfokú bíróság a panaszos kérelmére 2015. április 3-án kiegészítő ítéletet hozott, melyben a fenti ítéletnek a kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezését fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajthatónak nyilvánította. A gyermektartásdíj és a kapcsolattartás körében a gyermek édesanyja is fellebbezést terjesztett elő, valamint a kiegészítő ítélet ellen is fellebbezést nyújtott be. Kérte egyben a kiegészítő ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2015. május 20-ai végzésével a kiegészítő ítélet végrehajtását felfüggesztette, azon indokolással, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott jogszabályi rendelkezés [a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 231. §-ának f) pontja] alkalmazására a jelen esetben nincs lehetőség. Ezen végzés ellen a panaszos fellebbezéssel élt, a jogorvoslati eljárás jelenleg folyamatban van.

Az ítélet elleni fellebbezésében az édesanya – többek között – az első fokú ítéletnek a kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezését kérte megváltoztatni, kérte annak rögzítését, hogy a kapcsolattartás csak Magyarországon illesse meg az alperest. A panaszos fellebbezésében az elsőfokú ítéletet – amennyiben a gyermek az anya gondozásában maradna – kapcsolattartás körében kérte megváltoztatni, illetőleg kérte, hogy a gyermekkel minden nap legyen jogosult telefonon vagy internet útján kapcsolatot tartani. A felek fellebbezésükben mindketten igen részletesen előadták az álláspontjukat, kitérve a másik nevelési alkalmasságára, szülői magatartására, életvitelére, a másik személyiségének kóros vonásaira, a gyermek pszichés státuszára, majd ezt követően mindketten több előkészítő iratot is benyújtottak. Az édesanya szerint az első fokú ítéletben meghatározott kapcsolattartás ellentétes a gyermek érdekeivel. A gyermek és az anya között rendkívül szoros a kapcsolat, a gyermek nagyon ragaszkodik az édesanyához, a tőle több napra történő elszakítása, az ott-alvós kapcsolattartás pszichés sérülést fog okozni a gyermeknél. A panaszos mindezt vitatta – szerinte ő alkalmasabb is a gyermek nevelésére. Semmiféle pszichés problémát nem tapasztalt, a gyermek nem tiltakozik az ellen, hogy nála aludjon, együtt legyen a panaszos házasságából utóbb született gyermekekkel. A panaszos – másodlagosan – az ítéletben a részére meghatározott mértékű kapcsolattartást bővíteni kérte.

A Fővárosi Törvényszéken, a fellebbezési eljárásban 2015. június 29. napján tartott tárgyaláson mindkét fél ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő a kapcsolattartás vonatkozásában. Az édesanya azt kérte, hogy erről a bíróság a fellebbezésben meghatározottak szerint hozzon döntést. Hivatkozott arra, hogy továbbra is ellenzi, hogy a gyermek az édesapjánál aludjon, állítása szerint ezt a gyermek sem kívánja. A panaszos kérelmében a kapcsolattartásról való ideiglenes intézkedést az első fokú ítéletnek megfelelően kérte. Kérelmét a fellebbezésében előadottakkal indokolta. Külön kiemelte, hogy igényt tart

az időszakos kapcsolattartásra is, ott- Alvással, 2015. júliusban egy hetes külföldi családi nyaralásra is szeretné elvinni a gyermeket, ennek megszervezése már meg is történt.

A másodfokú eljárásban szükségessé vált a szakértői bizonyítás kiegészítése, a következő tárgyalást 2015 novemberében tartja a bíróság. Figyelemmel az eljárás elhúzódására és a felek közötti igen feszült viszonyra, a másodfokú bíróság indokoltnak tartotta az ideiglenes intézkedés meghozatalát.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt rámutatott arra, hogy az ideiglenes intézkedés a peres eljárás időtartamára, átmeneti jelleggel rendezi a gyermek és az édesapa közötti kapcsolattartás kérdését. A Pp. 156. §-ának (1) bekezdése alapján valószínűsített tényálláson alapul, melynek teljes körű feltárása, illetve a felek fellebbezésében és előkészítő irataiban foglalt, a per érdemére is vonatkozó állítások mérlegelése az eljárást befejező határozatban történik majd meg.

Az első fokú eljárásban beszerzett pszichológus-szakértői véleményből kitűnően a nevelési képességet súlyosan lerontó tényező egyik félnél sem állapítható meg. A gyermek mindkét szülőjéhez kötődik, a panaszos házastársával, a féltestvéreivel való kapcsolatában sincs aggodalomra okot adó körülmény. Arról, hogy a panaszos személyében, körülményeiben, életvezetésében van-e olyan elem, amely a gyermek gondozását veszélyezteti és ennek következtében indokolt-e a kapcsolattartás olyan korlátozással történő szabályozása, ahogyan azt az anya kéri, az érdemi döntésben foglal majd állást a bíróság. A gyermek abban az életkorban van, amikor igen intenzíven fejlődik, még fokozottabban szükséges számára, hogy mindennapjaiban – minél teljesebben – mindkét szülője részt vegyen. A kapcsolattartás körében a legmegfelelőbbnek tűnő megoldás csak a bizonyítási eljárás végén dönthető el teljes felelősséggel. Az eddig hatályban volt ideiglenes intézkedés szerinti kapcsolattartási rend azonban igen szűk kereteket ad ahhoz, hogy a panaszos kiegyensúlyozott és szeretetteljes kapcsolatot tartson fenn a gyermekével; a panaszos és közvetetten a gyermek különös méltánylást érdemlő jogvédelme érdekében indokolt a kapcsolattartás bővítése.

Mindemellett azonban a másodfokú bíróság nem látott arra lehetőséget, hogy ideiglenes intézkedéssel, fokozatosság nélkül, huzamosabb ideig tartó, ott- Alvással járó időszakos kapcsolattartásra is feljogosítsa a panaszost. A kapcsolattartás eddigi mértékére, gyakoriságára figyelemmel ez túl nagy és hirtelen változást jelentene a még óvodáskorú gyermek számára. A felek egyezően adták elő, hogy a másikat megillető telefonálási lehetőségtől nem zárkoznak el. Erre tekintettel a másodfokú bíróság mindkét szülőt feljogosította arra, hogy ilyen módon kapcsolatot tartson a gyermekkel, amíg ő a másik szülőnél tartózkodik. A panaszos részére több alkalmat biztosított a bíróság, hiszen a gyermek az édesanya gondozásában él. Az édesanya tekintetében megjelölt időpontoknál a bíróság figyelemmel volt arra, hogy a telefonbeszélgetés lehetőleg ne zavarja meg a kiskorú gyermek esti nyugalma.

5) A panaszos két, általa, illetve a felesége által készített felvételt továbbított a Testület részére.

a) Az 1 óra 27 perc 32 másodperc terjedelmű hangfelvétel elején a panaszos bediktálja a készítés kezdő időpontját: 2015. szeptember 30. 11 óra 29 perc. Elmondja, hogy a hangfelvevőt a farzsebébe teszi. Ekkor hallható, hogy egy nő (a felesége) társaságában van és

autóval elindulnak. Eközben megkérdezi a panaszos, mikor is van ebéd, 12 órakor? Fél egykor pedig csendes pihenő. Az utazás zaja hallható.

03:25-nél hallható – ekkorra érnek az óvodához –, hogy „Itt az I.” (a panaszos volt élettársa), amire a felesége úgy reagál, hogy akkor nem érdemes bemenni, csak a cirkusz kedvéért ne menjenek be. A panaszos azt válaszolja, nem mennek be, megvárják, hogy a gyermek kijöjjön. A feleség pedig azt mondja, hogy a panaszos hívjon rendőröket már onnan. 04:28-nál kiszállnak a gépkocsiból, a panaszos mondja, hogy megvárják a gyereket. 06:13-nál a feleség mondja, hogy szerinte a gyermek anyja már most rendőrt hívott. A panaszos pedig közli, ha az édesanya bemegy, ők is be fognak menni. 07:17-nél a panaszos szól, hogy benéz az óvoda udvarára (gyerekzsivaj hallatszódik a háttérben). A panaszos szól, hogy látja gyermeke óvónénijét és lányát is, aki észre is vette őt.

10:00-nél lehet hallani, amint a panaszos felesége azt mondja, „jött az erősítés”, illetve, hogy a gyermek anyja valószínűleg ebéd előtt elviszi a gyermeket. (A hangfelvétel minősége nem jó, mivel – ahogy a panaszos is többször megjegyzi – nagy szél van az utcán.) A feleség javasolja, hogy menjenek be (mondják, hogy hideg van). 12:15-nél a feleség azt mondja, „na, most jött meg az erősítés”. Azt beszéli a panaszos a feleségével, mit fognak mondani, ha bemennek az óvodába. A feleség azt is mondja, hogy a panaszos nincs eltiltva a gyerektől. Látják, hogy a panaszos volt élettársa, a gyermek édesanyja is az utcán van.

15:00-nél próbálja meg először a panaszos az elektromos kapunyitóval nyitni az óvoda bejáratát, ami azonban zárva van. 15:34-nél belép a gyermek édesanyja is az óvodába. Az azt követő percekben kettőjük kommunikációja hallatszik (a köszönetről, az óvodai házirendről), illetve a panaszos felesége és a gyermek anyja közötti vita (arról, hogy a feleségnek van-e keresnivalója az óvodában). A beszélgetés közben hallatszódik, hogy kopogtatnak, illetve csengetnek az óvoda bejáratánál. 18:46-nál, majd pedig 19:00-nál kopogtatás hallható, miközben vitáznak.

19:48 és 21:53 között a panaszos telefonál, a rendőrséget hívja: az óvoda bejáratánál áll, megpróbál bejutni (közben egy ízben kopog), de nem tud, ezért rendőri intézkedést kér. Elmondja azt is, hogy még nem ebédelnek a gyerekek, végül bediktálja az óvoda pontos címét.

22:01-nél, majd 23:23-nál kopogtatás hallatszik, 23:41-nél pedig csengetés, 24:51-nél ismételt kopogás. Ezt követően percekig az utca zaja hallható a felvételen. 27:34-nél újabb kopogtatás hallható, amikor is kéri a panaszos a feleségét, hogy kamerázza, miszerint zárva van az ajtó. 27:53-nál csengetés hallható, 28:20-nál kopogtatás. 28:43-nál a panaszos volt élettársa megkérdezi a panaszoszt, hogy milyen információt akar az óvodától, majd ő azt megadja. 30:56-nál ismételt csengetés hallható. A panaszos és a felesége arról beszélnek, ha kinyitják a kaput, a panaszos bemegy.

37:41-nél hallható, hogy meglátták: megérkeztek a rendőrök az óvodához (a panaszos elmondja, hogy a múltkor nem ezek a rendőrök intézkedtek).

39:11-nél hallható a felvételen, hogy a rendőrök megjelennek. Mindketten köszönnek, egyikük (a r. törzsőrmester) mondja a nevét is. A panaszos elmondja, hogy be akartak menni, de nem engedték őket. Az egyik rendőr megkérdezi, hogy „és miért akar bemenni?”, míg a

másik egyből azt mondja: „mert nem is engedhetik be”. A panaszos megkérdezi, miért nem, hiszen benn van a gyermeke.

39:40-nél kinyitják az elektromos kapunyitóval az ajtót, és a panaszos ekkor azt mondja, hogy be akar menni, mert benn van a gyermeke. A r. főtörzsőrmester azt mondja, hogy a kollegája egyeztet, majd, ha úgy van, bemehet. Vita alakul ki a panaszos és a rendőrök között: felszólítják a panaszost, hogy engedje el az ajtót, illetve vegye le a kezét a kilincsről. A panaszos megkérdezi a rendőröket, hogy „erőszakkal lefejtí a kezemet a kilincsről?” Ezt követően az hallható, hogy a r. törzsőrmester azt mondja „különbön előállítom a rendőrkapitányságra, ha nem működik együtt”. A panaszos megkérdezi, hogy miért, amire azt a választ kapja, hogy „mert megkértem valamire”. A panaszos azt mondja, a rendőr nem korlátozhatja abban, hogy oda bemenjen. A r. törzsőrmester azt mondja, „de”, „mert, miért ne?” A panaszos megkérdezi, mire alapozza ezt a rendőr, amire azt a választ kapja: „azért, mert én kijöttem intézkedni. Hadd végezzem már el a munkámat, jó?!” A panaszos válasza, hogy nyugodtan végezze azt el, ő pedig bemegy a gyermekéhez. Ezt követően az egyik rendőr (a rendőrségi dokumentumok alapján a r. törzsőrmester) bemegy az épületbe. A kinn maradt r. főtörzsőrmester szól a panaszosnak: „Vegye le a kezét a kilincsről! Ne csináljuk ezt, uram. Elő fogom állítani.” A panaszos azon kérdésre, hogy milyen okból, a rendőr azt a választ adta, „mert ide nem megy be, addig, amíg bent azt nem mondják.” A panaszos elmondja, hogy erőszakot alkalmaztak vele szemben, fáj a keze, erre a r. főtörzsőrmester közli, hogy „akkor menjen, tegyen panaszt”.

40:47-nél megszólal a volt élettárs, hogy ő az édesanya, és éppen a közelben járt. A r. főtörzsőrmester megkérdezi tőle, hogy elváltak-e? A volt élettárs azt mondja, hogy bírósági végzés szabályozza a kapcsolattartást. Egy-két hete már voltak szintén az óvodánál. A panaszos elmondja, hogy a gyermek nincs senkinél elhelyezve, közös szülői felügyelet alatt áll.

A 42. percnél a rendőr elmondja, hogy amikor a gyermeket beadták az óvodába, elfogadták annak házirendjét. Nem is tisztázott még a panaszos titulusa. A panaszos elmondja, hogy ő az apja a gyermeknek. A r. főtörzsőrmester gúnyosan megkérdezi, hogy „Igen? Akkor erről mutatna egy papírt nekem vagy bármit?”. A panaszos azt feleli, hogy természetesen, bármit megmutat, szóljon a rendőr, ha érdekli. A rendőr erre azt közli, hogy „Jó. Akkor maradjunk ennyiben. A kollega mindjárt tisztázza a dolgokat, és azután kész.” A panaszos volt élettársa azt mondja ezt követően, hogy ő csak a biztonság kedvéért maradt ott, amire a rendőr azt mondja, hogy nem szükséges ott maradnia. Az óvoda tett egy bejelentést és a panaszos is. A kamera, és ez az egész cirkusz jót tesz egy gyereknek, főleg egy öt éves gyereknek. A panaszos erre úgy reagál, hogy „különösen jót tesz egy gyereknek, ha azt éli meg, hogy egy jogtalan rendőri intézkedés történik. A gyerek jogérzetének biztosan jót tesz.” A panaszos megkérdezi a volt élettársat, minek ment oda, amikor is a rendőr beleszól: „ő az édesanyja”, a panaszos pedig közli, hogy ő pedig az édesapja. A volt élettárs elmondja, hogy az ő gondozásában és nevelésében van a gyermek. A panaszos erre azt mondja, ne hazudjon a nő, mert azzal a hatóság félrevezetését követi el, mert nincs ilyen döntés. A r. főtörzsőrmester megkérdezi, hogy akkor mégis hogy van az anyánál a gyermek, amire a panaszos közli, hogy azért, mert önkényesen magánál tartja. A nő azt mondja, nem voltak élettársak sosem, amire a panaszos úgy reagál, hogy 2013-ig együtt éltek. A rendőr megkérdezi, hogy lett vége a kapcsolatuknak, amiről a nő nem akart beszélni, míg a panaszos elmondta, hogy önkényesen elvitte a gyermeket, és veszélyeztető magatartást folytatott.

45:32-nél visszatér a r. törzsőrmester a bejárati ajtóhoz. Megállapítják, hogy az ajtóban kár nem keletkezett. A volt élettárs azt mondja, nyilatkozni fog, hogy a panaszos rángatta az ajtót, és dörömbölt, amire a rendőr mondja, hogy az garázdaság, „és kamerázott is ránk”. A panaszos mondja a rendőrnek, hogy jussanak túl az igazoltatáson, utána pedig biztosítsa, hogy hátra mehessen a gyermekért. A r. törzsőrmester közli, hogy a panaszos „nem, nem mehet be”. A miéltre azt válaszolja, hogy az óvodának ott van a bírósági végzése, amit a PKKB adott meg, hogy a panaszos ott nem láthatja a gyermeket, nem mehet be. A panaszos úgy reagál, hogy a rendőr ne hazudjon, mert ilyen bírósági végzése nincs az óvodának, a PKKB semmiféle döntést nem hozott az ügyben. Ha igen, akkor azt a rendőr mutassa meg. A r. törzsőrmester azt mondja, a panaszos is kapott egy példányt. A r. törzsőrmester ekkor tisztázza, hogy a nő az édesanya. Ezt követően ráterelődik a szó egy jogi állásfoglalásra (amit az óvodavezető át is vett korábban), illetve rendőrségi feljelentésre, amit a panaszos az óvodával szemben tett meg a korábban törtétek miatt. A r. főtörzsőrmester azt mondja, hogy a panaszos nem tartja magánál a PKKB végzését, amire a panaszos közli, hogy nála van a Fővárosi Törvényszék végzése. A rendőr azt válaszolja: „hát akkor az, az lehet, hogy magasabb”. A panaszos kéri a rendőrt, mutassa meg, hol van az, hogy az anyánál van a gyermek, illetve, hogy ő ne élhetne szülői jogaival. A r. törzsőrmester a gyermek édesanyjához fordul, hogy mutassa meg azt a részt, hogy ő „ne olvassgassa feleslegesen ezeket a dolgokat”. A kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezéseket olvassák fel. A panaszos közli, hogy abban a döntésben a gyermekelhelyezésről nincs szó, ő hónapok óta nem látta a gyermeket. A volt élettárs nem tudja felolvasni a vonatkozó részt. És az a felvétel későbbi részében sem hangzik el.

48:14-nél a r. főtörzsőrmester kérdezi a panaszost, hogy „akkor mi írja le, hogy Öné a gyermek?” A panaszos visszakérdez: mi írja le, hogy az anyáé? A r. főtörzsőrmester: „hát, na, azt kérdezem”. A panaszos ekkor előveszi az apasági nyilatkozatot. (Az élettárs közbeszól, hogy az kap kapcsolattartást, akinél nincs elhelyezve a gyermek. Erre a rendőr először azt mondja, hogy tudja, majd, amikor a panaszos azt mondja, hogy ez nem így van, akkor azt erősíti meg a rendőr.) A rendőr gúnyosan megkérdezi: „maga, mint apa?” Közben a panaszos mondja, hogy senki nem tudott neki olyan papírt mutatni, kinél van elhelyezve a gyermek. A r. törzsőrmester a kapcsolattartásról beszél, azt mondja, hogy „kapcsolattartást azzal lehet létrehozni, akinél van a gyermek. Önnél van a gyermek állandóan, a bíróság önnek ítélte”, illetve „egyelőre nincs gyerekelhelyezés, ez folyamatban van”. A panaszos megkérdezi, ki meri megakadályozni, hogy a gyerekehez hátra menjen, ilyenkor már el lehet vinni, akár el is vihetné. A volt élettárs beleszól, hogy a házirend. A rendőrök pedig azt mondják, nem viheti el. A panaszos közli a rendőrrel, hogy nagyon buta. A r. törzsőrmester válaszol, hogy „azért vagyok rendőr. Ha továbbtanultam volna, akkor már ügyvéd lennék és a magaféle embereket oktatnám ki, nagyon-nagyon gazdag lennék. De, sajnos, én ilyen buta vagyok, maga oktat ki engem.” A r. törzsőrmester azt is közli, hogy „az óvodavezetőség azért nem fogja odaadni, mert” – és itt felolvassa a kapcsolattartásra vonatkozó részt (minden páros héten, szombaton 10 órától másnap 18 óráig). „És most szombat 10 óra van?” A panaszos szól, hogy az anya (négy) három hónapja nem tartja be a kapcsolattartásra vonatkozó részt. A rendőr azt mondja, „a bíróságnak van itt egy végzése, ami alapján az anyuka hozza, az anyuka viheti” a gyermeket. A panaszos kéri, hogy akkor mutassanak egy ilyen végzést. A r. törzsőrmester flegmán azt mondja, „miért mutassak? Postás vagyok? Én egy buta rendőr vagyok. Nem fogja innen elvinni a gyerkőcöt”. A panaszos megkérdezi, hogy miért. A rendőr azt mondja, az óvoda vezetősége nem engedi. A panaszos verte, rugdosta az ajtót, garázdaságot valósított meg. Erre vannak tanúk. A panaszos közli, hogy hazudnak, az óvoda is bűncselekményt követett el.

A r. törzsőrmester 52:56-nál elmondja, hogy megérti, hogy a panaszosé a gyermek és el akarja vinni, de nem, nem, nem. Van egy láthatási idő, amit a PKKB meghatározott, minden páros szombat 10 órától vasárnap 18 óráig. A panaszos azon kérdésére, hogy mi köze ennek ahhoz, hogy most ő a gyermeket látni akarja. A r. törzsőrmester közli, hogy felszólította a panaszoszt, hogy fejezze be a jogsértő magatartását, a garázda magatartást, amit tanúsított. A panaszos tagadja, hogy elkövette. A r. törzsőrmester mondja azt is, hogy majd bent felszólítja a tanúkat, hogy ne hazudjanak.

A r. törzsőrmester összefoglalja, hogy a panaszos szeretné látni a gyermeket, jogtalanul megpróbált volna bemenni az óvodába, holott felhívta az óvoda vezetését a figyelmét, hogy fél egyig nem mehet be az óvodába. A panaszos mondja, hogy senki nem szólt őhozzá. A r. törzsőrmester tovább folytatja: „ezért csengetett, szépen kopogott, mint egy elegáns úriember, ajtórugdosás nem volt, [...] a jelenlétemben nem akart bemenni, engem nem akart belökní az ajtón, a lábát nem tette be az ajtóba.” A panaszos szól, hogy a rendőr akadályozta őt, rátette a kezét a kezére. A r. törzsőrmester mondja, hogy nem ő volt, hanem a kollegája. „Minden apró részletnek jelentősége van”.

A panaszos mondja, hogy jelvéyszámokat rögzítsenek (54:29). A rendőr mondja, hogy saját magát keveri bajba a panaszos. A panaszos szól, hogy a rendőr ne viccelődjön. A r. törzsőrmester elmondja, hogy nem viccelődik, garázdaság miatt be fognak menni a kerületi rendőrkapitányságra. A panaszos ismételtén szól a jelvéyszámok miatt, amire azt a választ kapja, majd ha a rendőr befejezte az intézkedést (és megjegyzést tesz, hogy leolvashatja azt a panaszos). „Úgy néz ki, megyünk be”, mondja a r. törzsőrmester, majd arrébb megy.

55:30-nál a panaszos ismét megkérdezi, ezúttal a r. főtörzsőrmestert, mikor tud bemenni. Azt a választ kapja, hogy „ide nem fog bemenni”, a miéltre pedig azt, hogy „önnek a láthatóságra engedélye ott van a PKKB-n meghatározott időpontban, akkor láthatja a gyermeket. Azon kívül csak akkor láthatja, ha a volt élettársával vagy a gyermek édesanyjával egyeztet, amihez nincs közünk”. A panaszos mondja, hogy akkor a rendőröknek ahhoz sincs közük, ha ő az óvodába bemegy. A r. főtörzsőrmester tovább folytatja, hogy a panaszos „olyan magatartást tanúsított, amire az óvoda őket kihívta (a panaszos szól, hogy ő is kihívta őket). Ez pedig megvalósítja a garázdaságot. Emiatt elő fogjuk szerintem önt állítani a rendőrkapitányságra.” A panaszos majd akkor fog rádöbbenni, hogy nem vicc, ha a kollegája befejezi bent az intézkedést, és el fogják vinni. „Majd rá fog jönni, hogy el fogom vinni.”

56:34-nél a panaszos megkérdezi a feleségét, hogy hívják-e R.-t (a panaszos ügyvédjét). A r. főtörzsőrmester azt mondja, „felőlem azt hív, akit akar, nem érdekel, hogy kit hív”, illetve később (56:55-től): az, hogy a panaszosnak és az ex barátnőnek, anyukának milyen problémája van egymással, nem tartozik rájuk. „Az, hogy a gyermek láthatóságát miért nem tudják kulturáltan megoldani, az megint az önök problémája”. A rendőr ezt nem mondja senkinek, „csak általánosságban beszél”. Ha kulturáltan tudnának egymással kommunikálni, akkor nem kellene rendőrség. Hanem megegyeznének, és kész. Az lenne a gyermek érdekében a jó, nem az, amit a panaszos itt csinál. A rendőrnek megvan a saját véleménye, de azt nem fogja kifejteni. De kérdezzék meg a többi szülőt, hogy ez szerintük normális-e. A rendőr szerint nem az, hogy egy óvodához rendőrt kell hívni, mert a panaszos ott „veri a tamtamot”. A panaszos nem akarja felfogni, mindenki fel tudja fogni az óvoda házirendjét. Senki nem megy oda 12 órakor, mert tudja, fél egyig nem adják ki a gyereket. Csak a panaszosnak ez magas, ő meg hülye rendőr. A panaszos erre azt mondja, az anyuka is rendszeresen korábban megy a gyermekért. A r. főtörzsőrmester úgy reagál erre, hogy az

anyukára még sosem hívták ki a rendőrséget, mert jogsértő dolgot csinált. A panaszos esetében viszont kettőből két esetben kihívták a rendőrséget.

58:40-nél kinyílik az ajtó, amikor is visszajön a r. törzsőrmester és azt mondja a panaszosnak: „a problémájával nem jutottak előrébb a gyermekkel kapcsolatban.” Amit viszont elkövetett, az garázdaság szabálysértése, ami miatt előállítják a kerületi rendőrkapitányságra. Amennyiben ezt megértette, és hajlandó kifáradni a rendőrautóhoz, akkor kísétálnak, amennyiben nem, akkor kényszerítő eszközt fognak alkalmazni. A panaszos azt mondja, hogy menjenek.

59:28-nál, amikor már az utcán vannak, a panaszos elmondja, hogy papírja van arról, hogy klausztofóbiás, ezért szeretne a szolgálati gépkocsiban előre ülni. A r. törzsőrmester azt válaszolja, „ez nem kívánságműsor”. A panaszos a feleségének átadja a gépkocsi papírjait és kulcsát, kéri a kabátját, illetve megmutatja az említett orvosi papírt a betegségéről. Kéri, hogy ne legyen zárva a gyerekzár, amire azt mondják, hogy az előírás szerint zárva kell tartani. Szól a feleségnek, hogy bevesz akkor egy gyógyszert. Megkérdezik a rendőrök, hogy kés, szűrő-, vágóeszköz van-e a panaszosnál, amire nemleges választ ad.

01:02:50-től hallható, hogy a panaszos mondja a r. törzsőrmesternek, hogy várjon (mert problémát jelent számára, hogy víz nélkül bevegye a gyógyszert), amire a rendőr azt mondja, vár, de az ő türelme is véges. A panaszos azt mondja, neki kell türelem a jogszerűtlen rendőri intézkedés miatt. A r. törzsőrmester válaszol, hogy „panasztételi jogára felhívom a figyelmét, nyugodtan panasszal élhet”. Beülnek a szolgálati gépkocsiba, és szólnak a panaszosnak, hogy az ablakot lehúzhatja. 01:03:40-nél elindulnak a rendőrkapitányságra.

01:05:38-nál a panaszos azt mondja a rendőröknek, „szégyen, hogy így intézkednek, ahelyett, hogy...” (rendőr: „Miert? Mit kellene csinálnunk?”) „... ez már a második jogtalan intézkedés ebben az ügyben, a személyi szabadságomat korlátozzák”. A r. törzsőrmester azt mondja „van egy tanú, illetve több is, akik elmondták, hogy mit csinált, azzal megvalósított egy szabálysértést, a garázdaság szabálysértését, amiatt járnak el vele szemben”. A panaszos közli, hogy ő kihívta a rendőröket, mert nem engedték be az óvodába a lányához, akit fogva tartanak. A rendőrök közlik vele, hogy az óvodában nem tartanak senkit fogva, amire a panaszos úgy reagál, hogy az óvoda nem hatóság, nem írhatja felül, hogy a gyermekét bárhonnán elhozza. A r. törzsőrmester szól, hogy az óvodába leküldenek egy bírósági végzést, de a panaszos közbevág, hogy nincs olyan bírósági végzés, ami az anyánál helyezné el a gyereket. A r. törzsőrmester erre úgy felel, hogy olyan nincs, ami a panaszosnál helyezze el, és az óvodának is vannak szabályai, a r. főtörzsőrmester pedig azt mondja, az anyának valamilyen szinten alanyi joga van, a csecsemőt sem helyezik el.

A hangfelvételen 01:07:10-nél hallható, hogy megérkeznek a rendőrkapitánysághoz. A következő percben a panaszos telefonon hívja a feleségét, hogy odatalált-e. Az épületben a panaszos szól, hogy vesz valamit inni.

01:09:18-nál szól a rendőr a panaszosnak: „adjon már egy személyit!”. A következő percben az hallható, hogy szólnak a panaszosnak, menjenek el hátra, foglaljon helyet valahol. 01:11:00-tól hallható egy beszélgetés a r. törzsőrmester és a panaszos között arról, hogy a panaszos felesége nem talál a rendőrkapitányságra, illetve a gyermek édesanyjával kapcsolatban. Ezt követően helyeznék el a panaszost az előállító helyiségben, de ő mondja,

inkább kinn maradna a betegsége miatt. A r. főörzsőrmester szól, jelezte az osztályvezetőnek a panaszos problémáját, nem kell bemennie a helyiségbe. Ezt követően közlik, hogy a tárgyról letéti jegyzőkönyvet kell készíteni, a készpénzt, mobiltelefont el kell venniük.

01:13:22-nél kérdezi meg a r. főörzsőrmester az adatok kitöltéséhez, hogy mi az ok. A r. törzsőrmester mondja, hogy „Rtv. 33. § (2) a)”. A panaszos bediktálja a személyazonosító adatait, és 01:15:00-nél rákérdezik, hogy sérülése van-e, amire a panaszos azt válaszolja „mondjuk, hogy nincs, de rosszul esett, hogy megfogta a kezem benn.”

A felvételen 01:15:50-nél hallható, hogy közlik a panaszossal: ami miatt elő lett állítva, az garázdaság. A panaszos közli, hogy nem követte el. A r. törzsőrmester azt mondja, nekik van egy másik rész, az óvodavezetőség. „Tehát nem bűncselekményt követett el, nem fogták el a helyszínen, csak felmerült a gyanú, hogy másokban olyan agresszív magatartással, erőszakosan félelmet keltett, hogy hajlamos garázdaság elkövetésére, ezért csak bűncselekmény elkövetésének gyanúja. A panaszos azt válaszolja, hogy az óvoda dolgozói elkövettek bűncselekményt, de őket nem állítják elő. A rendőr erre azt kérdezi, „mit követtek el? Van egy házirendje”. A panaszos azt válaszolja, hogy „de az nem írja felül az alapvető alkotmányos jogomat, hogy családtaggal találkozok”, van, amikor az apát eltiltják, de ebben az esetben ez nem áll fenn. A rendőr hivatkozik arra, hogy más szülők sem mentek be 12 óra 30 percre, ez a házirend.

01:17:40-nél kérdezik, hogy kiértéskítést kér-e a panaszos, amire igenlő választ ad, és megadja ügyvédje nevét és telefonszámát. A következő percben szólnak neki, hogy kapcsolja ki a telefonját, ő pedig mondja, hogy szeretne elmenni a mosdóba.

01:19:50-nél kérdezik meg a panaszostól, hogy az öt órát meghaladó fogvatartása esetére kér-e élelmezést, amire igenlő választ ad. A következő percben megkérlik (ez 12 óra 45 perckor van), hogy írja alá a kiértéskítésre és az 5 órát meghaladó fogvatartás esetén az élelmezésre vonatkozó nyilatkozati részt.

01:21:10-nél felszólítják a panaszost, hogy mindent pakoljon ki a zsebeiből. Telefonálni akar a feleségének, hogy odatalált-e, de azt a választ kapja, hogy „már nem, mert rendőri intézkedés alatt áll”. Az adatait ismételten rögzítik, kipakol a zsebeiből, ekkor kerül elő a hangfelvevő, amit kikapcsol.

b) A panaszos felesége által az óvodánál, illetve annak épületében készített videofelvétel 57 perc 31 másodperc terjedelmű.

Ezen az látható, hogy az óvoda épületénél a panaszos és felesége kiszállnak a gépkocsiból. A kamera vesz egy nőt, aki az út túloldalán áll (később kiderül, hogy ő a gyermek édesanyja). 02:26-nál szól a panaszos, ha az anya bemegy, ők is bemennek az óvodába. 03:13-nál látható, hogy a panaszos odamegy az óvoda kerítéséhez és benéz az udvarra, meglátja kislányát, integet neki, azzal kapcsolatosan megjegyzést is tesz. Megállapítja, hogy sorakozó van, a gyerekekkel mennek be az udvarról. A panaszos felesége a felvétel 6. és 7. percénél mondja, hogy az anya ebéd előtt viszi el a gyereket, illetve, javasolja, hogy menjenek be. Végül a felvétel 10:40-nél mennek be az épületbe.

Tekintettel arra, hogy az Állásfoglalás I. rész 5) a) pontjában írt hangfelvétel és az ebben a pontban ismertető videofelvétel ugyanazt az eseményt rögzíti, csak a képfelvétel által érzékelhető többletinformációkat ismerteti a Testület.

A felvételen 10:57-nél csenget a panaszos, de nem nyitnak ajtót nekik. A panaszos 12:00-nál kopogtat, 13:04-nél csenget, 13:08-nál kopogtat. 13:48-nál csenget, 14:26-nál háromszor kopogtat.

15:31 és 17:35 között a panaszos telefonál a rendőrségre, közben egy ízben kopogtat.

A felvételen 17:43-nál, majd 19:04-nél kopogtat, 19:21-nél csenget. Ezt követően 20:31-nél, amikor a panaszos kopog, látszik, hogy valaki észreveszi benn, mert a panaszos mutatja neki, hogy nyissanak ajtót, ami azonban nem történik meg. 23:15-nél ismételt kopogtat a panaszos, és 23:35-nél megkéri feleségét, kamerázza, hogy a folyosón megy el valaki, ekkor csenget, de nem történik semmi. 24:06-nál ismét elmegy valaki a folyosón, kopog a panaszos, de nincs reakció. Ugyanez megismétlődik 26:40-nél.

A rendőrök a felvételen 35:25-nél érnek be az épületbe. 35:40-től látható, hogy a fiatalabb rendőr, a r. törzsőrmester bemegy, majd indulna utána a panaszos, de a r. főtörzsőrmester lefejt a panaszos kezét a kilincsről. 36:08-nál hangzik el, hogy a panaszos „menjen, tegyen panaszt”.

41:06-nál jön vissza a r. törzsőrmester. A videofelvétel 43:12-nél a r. törzsőrmester mondja, hogy „ne olvasgassam feleslegesen a dolgokat”, meg sem nézi a bírósági végzést, a gyermek édesanyja kezében van végig, néha rá-rápillant.

49:10-nél elhangzik a r. törzsőrmestertől, hogy „felszólítottam, hogy fejezze be a jogsértő magatartást”.

6) A Testület felvilágosítás-kérése alapján a panaszos 2016. március 24-én ismételt az közölte, hogy ellene sem szabálysértési, sem büntetőeljárás nincs folyamatban, tudomása szerint. Közölte továbbá azt is, hogy időközben megszületett a bíróság jogerős ítélete, amely az édesanyjánál helyezte el a gyermeket, a döntés 2016. január 4-én emelkedett jogerőre.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért a panasszal érintett óvodától. Az óvoda képviselőjében egy ügyvéd nyilatkozott az alábbiak szerint.

1) A panaszos 2015. szeptember 30-án 11 óra 30 perc körül egy hölgy társaságában érkezett az óvoda kerítéséhez és beinteztetett az udvaron tartózkodó gyermekének. Egy ott dolgozó jelezte ezt az óvodavezetőnek, aki ekkor az irodájában tartózkodott. A panaszos és a társaságában levő hölgy eltöltöttek pár percet az óvoda előtt, eközben a gyermekcsoportok bementek az udvarról a hosszú folyosón keresztül az épületbe.

A panaszos elkezdte verni az ajtót, amikor az elektromos zárral rendelkező bejárati ajtó felőli csoportok még az öltözőben tartózkodtak. Az intézményvezető nem nyitott ajtót a panaszosnak, mivel kérdésére („Miben segíthet?”) azt válaszolta, hogy célzottan a lányáért jött, azért, hogy magával vigye. A gyermek édesanyja által az óvoda részére átadott bírósági végzésben azonban nem szerepelt a panaszos mint olyan személy, akinek a gyermek kiadható.

A panaszos az óvoda ajtaját rugdosni kezdte. Az óvodavezető az első rugdosásra, csengetésre kérte az óvodatitkárt, hogy hívja ki a rendőrséget, 11 óra 45 perc körül.

Az intézmény dolgozói számára kiszámíthatatlannak látszott a helyzet kimenetele, mivel a panaszos egyre agresszívebbé vált, egyre jobban dühögött az ajtón, rángatta az ajtó nyomógombját, úgy ütötte az üveglakot, hogy mindenki azt hitte, kitörik. Közben hol a panaszos, hol pedig a vele levő hölgy csengetett, és volt, hogy egyszerre nyomták a két csengőt. Eközben az óvoda folyosóján folyt az élet, a dajkák felmosták a folyosót, tálaló kocsikon vitték be a gyermekeknek az ebédet.

A rendőrség 12 óra 5 perc körül érkezett az óvodához, addig egyfolytában dörömbölt a panaszos. Az óvodatitkár kinyitotta az ajtót a rendőröknek, akkor a panaszos is be akart menni az épületbe, lábát az ajtónyílásba tette, de az intézkedő rendőr rendreutasította.

A kikerülő rendőr elkérte az ügyvel kapcsolatos bírósági papírokat, és az ott tartózkodók iratait. Az intézményvezető felvilágosítást adott a rendőröknek arról, hogy már volt hasonló incidens, és annak kapcsán rendőri intézkedés.

A panaszos és a rendőrök az óvoda két bejárati ajtaja között rekedtek, így a közben fél egykor a gyermekükért érkező szülőket az intézményvezető-helyettesnek a hátsó ajtón keresztül kijutva kellett megnyugtatnia, hogy nincs probléma a gyermekekkel.

A rendőrök a panaszost ezt követően előállították a Kerületi Rendőrkapitányságra.

A tájékoztató levél szerint a panaszos gyermekének édesanyja nem telefonált be az óvodába, nem adott olyan tartalmú tájékoztatást, hogy a panaszos az óvodába be akar menni.

Az óvoda nyitvatartásának rendjét az óvoda házirendje tartalmazza, az intézmény dolgozói annak megfelelően jártak el. Az óvoda dolgozói nem voltak szemtanúi a panaszossal szembeni rendőri intézkedésnek.

A kikerülő rendőr, aki az óvoda épületében intézkedett, elkérte a panaszos és volt felesége közös gyermeke elhelyezéséről rendelkező bírósági végzést – amit egyébként korábban mindkét szülő az óvoda rendelkezésére bocsátott –, illetve a jelenlevők személyi iratait. Az óvoda dolgozói a bírósági végzést átadták a rendőr részére, és bemutatták személyi okmányaikat.

A jogi képviselő tájékoztatása szerint továbbá az óvoda bejelentést tett a panaszossal szemben a Kerületi Rendőrkapitányságon.

2) A Testület a panaszos másik panaszügyében (amely esetében szintén az óvodánál történt a rendőri intézkedés) kérte az óvodát, hogy küldje meg házirendjét (a továbbiakban: Házirend), amelynek azonban nem tett eleget. A Testület az interneten keresztül tájékozódott a dokumentumról, amelynek 2013. évi változata volt az óvoda honlapján hozzáférhető. A Házirend alábbi rendelkezései bírnak jelentőséggel jelen panaszügy szempontjából.

Az 5. fejezet (A nevelési év rendje, az óvoda nyitva tartása) 5.2. pontja tartalmazza, hogy az óvodában a gyerekek szülei a hivatalos ügyeiket (információ, tájékoztatáskérés, gazdasági jellegű ügyek) 8 és 16 óra között intézhetik.

A gyermekek érkezésével és távozásával kapcsolatban a Házirend úgy fogalmaz (5.3. pont), hogy a nap folyamán igény szerint haza lehet vinni az óvodapedagógussal való egyeztetés után, a javasolt időpont erre napközben 12 óra 30 perc és 13 óra között, vagy 15 óra után.

Ugyanezen fejezet 5.4. pontja tartalmazza a gyermekek biztonsága érdekében hozott intézkedéseket. Itt található, hogy a gyermekek biztonsága érdekében a bejárati ajtót 9 órától 12 óráig zárva tartják. A napi élet zavartalansága miatt az óvodapedagógusok csak fontos ügyben hívhatóak a telefonhoz, amennyiben lehetséges 11 és 13 óra között. Az intézményt használó szülő viselkedésével nem sértheti meg a gyermek érzelmi biztonságát és a Házirend szabályait.

A 6., az óvoda napirendjéről szóló fejezet szabályai között szerepel az is, hogy a gyerekek 10 óra 30 perc és 11 óra 35 perc között öltözködnek, amit udvari játék, séta vagy kirándulás követ. 11 óra 35 perc és 12 óra között mennek be a gyerekek az udvarról, gondozás, testápolási feladatok ellátása következik, és készülnek az ebédhez, ami 12 óra és 12 óra 35 perc között van. Azt követően, 12 óra 35 perc és 13 óra között készülődnek a délutáni pihenéshez, ami 14 óra 45 percig tart.

A 7. fejezet tartalmazza a gyermekekre vonatkozó védő-óvó előírásokat, szabályokat. Ezek között szerepel, hogy a szülők a csoportszobába (és a gyermekek mosdóhelyiségébe) nem léphetnek be.

A 9. fejezet a panaszkezelés és a szülők, gyermekek véleménynyilvánításának, tájékoztatásának rendjét szabályozza. Itt található az az előírás, hogy a pedagógusok és az intézményvezetők feladata, hogy biztosítsák a szülők véleménynyilvánítási szabadságát (az megnyilvánulhat személyes megbeszélés, fórum, szülői értekezleten való felszólalás, írásos megkeresés formájában). A véleménynyilvánítás gyakorlása közben azonban a szülő nem sértheti meg az óvoda alkalmazottait, a többi gyermeket, a gyermekek szüleit, szüleinek személyiségi jogait, emberi méltóságát. A gyermek, s így a szülő joga, hogy hozzájusson a gyermek jogai gyakorlásához szükséges információkhoz, tájékoztassák a jogai gyakorlásához szükséges eljárásokról, a személyét, illetve a fejlődését érintő kérdésekről. A szülőnek joga van ahhoz is, hogy kérdést intézzon az óvoda vezetőihez, pedagógusaihoz, s arra legkésőbb a megkereséstől számított tizenöt napon belül érdemi választ kapjon. A pedagógusok és az intézményvezető feladata pedig, hogy gondoskodjanak arról, hogy a gyermekek szülei ismerjék meg a tájékoztatásukra vonatkozó rendet, a tájékoztatás formáit (szóban és írásban). A gyermekkel kapcsolatban tájékoztatást adhat az intézményvezető, a nevelőtestület, az óvodapedagógus, az oktató-nevelő munkát végző további pedagógus, gyógypedagógus.

Egyebek mellett, az óvoda nyilvános dokumentuma a Házirendje, amely mindenki számára elérhető az óvoda gazdasági irodájában.

III.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért a rendőrségtől a panaszolt intézkedésről, valamint megküldeni kérte az azzal kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját.

1) A panaszossal szemben a Kerületi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Járőrszolgálati Alosztály két beosztottja, egy r. törzsőrmester (járőrvezető) és egy r. főtörzsőrmester (járőrvezető) intézkedett 2015. szeptember 30-án.

2) A Kerületi Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele az alábbi információkat tartalmazza.

a) A sérelmezett rendőri intézkedés előzményeként a kapitányságvezető azt a tájékoztatást adta, hogy a BRFK Tevékenységirányítási Központ (a továbbiakban: TIK) felé 2015. szeptember 30-án 11 óra 48 perckor a panaszos bejelentést tett, mely szerint az óvodába nem tud bejutni a gyermekéhez, az zárva van, nem nyitnak neki ajtót. Ezzel egy időben ugyancsak bejelentés érkezett a TIK-be, mely szerint az óvoda vezetője kér segítséget, mert az egyik apuka rángatja az ajtót és be akar jutni. 11 óra 51 perckor az óvodavezető ismételtén kérte a rendőrség segítségét – azt sürgetve –, mert az apuka az ablakon kopog, be akar jutni az épületbe, de nem akarják őt beengedni.

b) A panaszossal szembeni rendőri intézkedés indokára és céljára vonatkozó kérdésre a kapitányságvezető azt válaszolta, hogy a panaszos, illetve az óvodavezető TIK felé tett telefonos bejelentései indokolták a rendőrök helyszínre érkezését. Az intézkedés célja a bejelentésekben foglaltak megvizsgálása volt, illetve annak eredményétől függően a probléma megoldása – amennyiben szükséges, a szabálysértést vagy bűncselekményt elkövető személy elfogása.

c) Az intézkedő rendőrök megkülönböztető hang- és fényjelzéssel felszerelt szolgálati gépkocsival, az évszaknak megfelelő szolgálati öltözetben láttak el szolgálatot. Az óvoda előtt fogadta a kiérkező rendőröket a panaszos, akinek a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 20. §-ának (2) bekezdése, illetve a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5. §-ának (1) bekezdése szerint a napszaknak megfelelően köszöntek és bemutatkoztak. A rendőrök az azonosító számukat nem közölték, azonban az jól látható helyen – az öltözködési szabályzatnak megfelelően – a szolgálati ruházatukon volt.

d) Az igazoltatás oka és körülményei tekintetében a tájékoztató levél azt tartalmazza, hogy a rendőrök tájékoztatták a panaszost az ügyeleti küldésről, amelynek során maga kérte a rendőri intézkedést. A panaszost mint bejelentőt az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése alapján igazoltatták, aminek a panaszos eleget tett. A panaszos személyes adataira a várható írásos jelentéstétel, valamint a további intézkedések megtétele miatt volt szükség.

e) Azzal kapcsolatban, hogy az intézkedő rendőrök egyike bejutott az óvodába, míg a panaszos nem mehetett be, azt az indokot adta elő a rendőrség, hogy az intézkedő rendőrök tájékoztatták őt, miszerint az ügy tisztázása érdekében az óvoda vezetőjét is meghallgatják. Az óvoda bejárati ajtaját egy dolgozó kinyitotta a r. törzsőrmesternek, aki belépett, azonban mikor visszacsukta volna az ajtót, a panaszos beállt az ajtóba, be akart lépni az óvodába. A r. törzsőrmester közölte vele, hogy nem léphet be az óvodába, de azt nem akarta tudomásul venni: betette a lábát az ajtóba, valamint az ajtót kézzel megtámasztotta, hogy azt ne lehessen becsukni.

Az óvoda bejáratánál tartózkodó óvodai dolgozók közölték a r. törzsőrmesterrel, hogy nemcsak a panaszos, de más szülő sem léphet be az óvodába 12 óra 30 percig – ez a Házirendjükben is rögzítve van, a gyermekek védelmében – így nem mehet be a panaszos.

f) A panaszos szerint az egyik rendőr a karját megragadva eltolta őt az óvoda bejárati ajtajától, míg a másik rendőr lefeszítette a kezét a kilincsről. Ezzel kapcsolatban a tájékoztató levél azt tartalmazza, hogy mivel a panaszos betette a lábát az ajtóba, és az ajtót kézzel megtámasztotta, a r. törzsőrmester a Szolgálati Szabályzat 39. § (3) bekezdése szerint – a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával –, felszólította, hogy lépjen hátra az ajtóból és ne akadályozza annak becsukását, valamint vesse alá magát a rendőri intézkedésnek, ellenkező esetben vele szemben kényszerítő eszközt (testi kényszert) alkalmaznak.

Mivel a panaszos továbbra sem vetette alá magát a rendőri intézkedésnek és akadályozta annak eredményes lefolytatását (a bejelentők, óvodai dolgozók meghallgatását), a r. törzsőrmester és a r. főtörzsőrmester az Rtv. 47. §-a alapján, a Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdés b) pontja és 40. §-ának (1) bekezdése szerint a jobb és bal kezét megfogták, majd ujjait az ajtóról lefejtették – így kitolva őt az óvoda ajtajából, hogy az csukhatóvá, illetve zárhatóvá tegyék.

A testi kényszert követően – az óvoda bejárata előtt – a r. főtörzsőrmester maradt a panaszossal, míg a r. törzsőrmester az óvodában meghallgatta az intézményvezetőt.

A Testület azon kérdésre, hogy a panaszost figyelmeztették-e bilincs alkalmazásra, azt a választ adta a kapitányságvezető, hogy mivel a panaszos alábbhagyott az agresszív viselkedésével, ezért vele szemben további kényszerítő eszköz alkalmazása nem volt indokolt.

A panaszos magatartásával kapcsolatban a tájékoztató levél egyébként azt tartalmazza, hogy a panaszos hangulata ingadozó volt: olykor teljesen alávetette magát a rendőri intézkedésnek, olykor passzív ellenállást tanúsított, viselkedése arrogáns, kötekedőbe csapott át.

g) A panaszos előállításával kapcsolatban a kapitányságvezető levele az alábbiakat tartalmazza. A meghallgatott óvodai dolgozók elmondása alapján a panaszos bűncselekmény elkövetésével alaposan gyanúsítható volt, tájékoztatták, hogy az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése alapján vele szemben ruházatátvizsgálatot fognak alkalmazni, valamint az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja (bűncselekmény elkövetésének gyanúja) alapján a kerületi rendőrkapitányságra előállítják.

Arra kérdésre, hogy az előállítás időtartama alatt pontosan és tételesen milyen cselekményeket fogantatosítottak a panaszos személyét illetően, illetve az adott cselekmények

tételesen mennyi időt vettek igénybe, az alábbi válasz érkezett. Az egyes intézkedési cselekmények időbeli felbontását nem rögzítik, így arról jelen esetben nem állt módjában a r. alezredesnek nyilatkozni, azonban a cselekményeket időrendi sorrendben, mind a rendőri jelentésben, mind a parancsnoki kivizsgálásban részletesen leírták, és azt a Testület részére továbbították.

A panaszos klausztofóbiára vonatkozó jelzésével kapcsolatban a rendőrség azt a tájékoztatást adta, hogy a ruházatátvizsgálás után a szolgálati gépkocsihoz kísérték a panaszost, majd felszólították, hogy a jobb hátsó ülésre üljön. A panaszos közölte az intézkedő rendőrökkel, hogy klausztofóbiás és nem hajlandó a hátra ülni, a vezető melletti ülésen akar utazni. Az intézkedő rendőrök tájékoztatták, hogy a fogvatartottak kísérésének, valamint a rendőrségi fogdán kívüli őrszolgálat biztonságos végrehajtásáról szóló 21/2015. (VI. 1.) BRFK intézkedés 27. pontja alapján az előállított személy csak az általuk korábban meghatározott – jobb hátsó – helyen foglalhat helyet a szolgálati gépkocsiban. Mivel a panaszos orvosi igazolással támasztotta alá a klausztofóbiás betegségét, a rendőrkapitányságon nem az előállító helyiségben helyezték el, hanem az előállító egység előtti folyosón – őrzésére rendkívüli őrt jelöltek ki.

h) A bírósági végzéssel kapcsolatban a kapitányságvezető tájékoztatása azt tartalmazza, hogy a panaszos a rendőrök részére bemutatott egy bírósági végzést, melyből a rendőrök megállapították – illetve erről tájékoztatták a panaszost –, hogy az intézkedés napján semmilyen módon nem jogosult a kapcsolattartásra. (A rendőri intézkedés napja szerdára esett, az év 40., azaz páros hetében.) Az intézkedés során semmilyen más hivatalos szervtől, vagy szervezettől okiratot nem mutattak be, illetve a bemutatott végzések számát sem rögzítették a rendőrök.

i) A rendőri intézkedés ideje alatt a gyermek édesanyja a helyszínen volt, aki néhány szóban tájékoztatta az intézkedő rendőröket a helyszínen – mely a rendőrök több, korábbi intézkedéseik során szerzett információkkal egyeztek. Ezzel kapcsolatban dokumentumok nem keletkeztek.

j) A rendőri jelentés szerint az óvoda vezetője elmondta, hogy a látni kívánt gyermek édesanyja rendelkezésükre bocsájtott egy végzést, mely szerint az apuka – a panaszos – csak minden páros szombaton 10 órától vasárnap 18 óráig viheti el lakásukról a gyermeket. A r. törzsőrmester a végzést megtekintette, valamint tájékoztatta az óvodavezetőt, hogy a végzés több adatot tartalmaz (lehetőséget a kapcsolattartásra), de az aznap történő kapcsolattartás lehetőségét valóban nem engedi. Az óvodavezető arról is tájékoztatta a rendőröket, hogy az óvoda épületébe 12 óra 30 percig az óvoda belső rendje alapján, egyetlen szülő sem léphet be. Dokumentum ezzel kapcsolatban sem keletkezett.

k) A rendőrség tájékoztatása szerint továbbá a panaszos ellen az intézkedő rendőrök büntető feljelentést tettek. A rendőrökkel szemben nem indult büntetőeljárás.

A Kerületi Rendőrkapitányság vezetője a rendőri jelentések, valamint az intézkedő rendőrök meghallgatása alapján megállapította, hogy a panaszossal szemben foganatosított rendőri intézkedés törvényes, jogszerű és arányos volt.

3) Az ügyeleti küldési napló szerint a panaszos 2015. szeptember 30-án 11 óra 48 perckor a 112-es segélyhívó számot felhívta, és bejelentést tett a BRFK ügyeletére, miszerint nem tud bejutni gyermekéhez az óvodába. Az ajtó zárva van, próbált kopogni, de nem nyitnak ajtót, ezért intézkedést szeretne kérni. 11 óra 53 perckor történik a helyszínre küldés. Az ügy lezárása: esetlapon kezelik a bejelentést.

Ugyanekkor, azaz 11 óra 48 perckor úgyszintén a 112-es segélyhívó számon tett bejelentést az óvodatitkár arról, hogy az óvodába egy apuka be akar menni, rángatja az ajtót. 11 óra 51 perckor pedig ismételen hívás érkezik a segélyhívó számra az óvodából, sürgetik a rendőri intézkedést, mert a panaszos az ablakon kopog, be akar jutni az épületbe, nem akarják beengedni. 11 óra 51 perckor történik a helyszínre küldés. A járőrök megjelentek a helyszínen, felvették a kapcsolatot az óvoda dolgozóival, akik egybehangzóan elmondták, hogy az apuka az ajtót rugdosta, verte, de rongálás nem történt. A panaszos tagadta, hogy rugdosta az ajtót, csak azt vallotta be, hogy dörömbölt. A gyerekek éppen az ajtó közelében voltak, garázdaság szabálysértése miatt előállították a panaszost. Az ügy lezárása: adatgyűjtés, helyszín megtekintése, igazoltatás, előállítás.

4) A panaszos előállításának végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a két rendőr járőr 2015. szeptember 30-án, szolgálatuk teljesítése során 12 óra 5 perckor azt az utasítást kapták a Központtól, hogy jelenjenek meg az óvodánál, mivel ott egy, az óvoda dolgozói által ismert férfi (a panaszos) veri az ajtót. A cím felé tartott a két rendőr, amikor két újabb bejelentés érkezett az ügyeletre, az egyikben ismételen bejelentették, hogy a panaszos továbbra is veri az ajtót, a másikban pedig a panaszos jelentette, hogy nem adják neki oda az óvoda dolgozói a gyermekét.

A rendőrök 12 óra 15 perckor érkeztek a helyszínre, ahol az ajtóban a panaszos fogadta őket. Elmondta, hogy azért értesítette a rendőrséget, mert gyermekét nem adják neki oda és nem engedik be az óvodába. A rendőrök közölték vele, hogy az óvodából is érkezett bejelentés, ezért a r. törzsőrmester bemegy tisztázni a körülményeket.

Amikor kinyitották az óvoda ajtaját, a r. törzsőrmester bement, és közvetlenül utána be akart menni a panaszos is. A rendőr közölte vele, hogy maradjon kinn és várja meg, amíg ő meghallgatja az óvoda dolgozóit, de annak nem akart eleget tenni. Betette a lábát az ajtó és a küszöb közé, és belekapaszkodott az ajtóba, hogy ne lehessen bezárni.

Ekkor a r. törzsőrmester felszólította a panaszost, hogy engedje el az ajtót, aminek nem tett eleget és kérdőre vonta a rendőrt, hogy miért nem mehet be utána. A rendőr ismételen közölte, hogy meg kell hallgatnia az intézmény dolgozóit, ezzel egyidőben pedig az egyik óvónő szólt a rendőrnek, hogy a panaszos oda nem mehet be.

Mivel a panaszos továbbra sem volt hajlandó elengedni az ajtót, ezért a r. fő-törzsőrmester megfogta a kezét, ujjait megfeszítve levette azt az ajtóról. Ezt követően a r. törzsőrmester bement az intézménybe és bezárta maga után a mágneszáras ajtót. Amíg ő az intézmény dolgozóit meghallgatta, a panaszossal a r. fő-törzsőrmester kinn maradt.

A r. törzsőrmester először az óvoda vezetőjét hallgatta meg, aki elmondta, hogy a panaszos az egyik óvodás gyermek édesapja, illetve azt is, hogy az óvoda rendelkezik egy olyan bírósági végzéssel, amely szerint a panaszos csak minden páros szombaton 10 órától vasárnap 18 óráig

viheti láthatásra a lányát. Az óvodavezető közölte azt is, hogy az óvoda belső rendje miatt kívülálló személy 12 óra 30 percig nem léphet be oda. Az óvodavezető elmondása szerint a panaszos 11 óra 45 perc körül megjelent az óvodában, ahol folyamatosan nyomta a csengőt, kézzel verte, lábbal rugdosta a bejárati ajtót hosszú percekig keresztül. Az óvodában levő gyermekek ezzel egyidőben érkeztek be az udvarról, őket az óvónők minél hamarabb elvitték a bejárati ajtó közeléből, mivel a panaszos továbbra sem hagyta abba az ajtó ütlegelését és féltő volt, hogy a gyermekek ettől megijednek. A vezető kérdésre azt is elmondta, hogy kb. két héttel korábban is volt probléma a panaszossal, mivel akkor is megjelent, hogy elvigye a gyermekét, de már akkor is közölték vele, hogy nem adhatják oda, mivel csak láthatásra van lehetősége, az óvodából nem viheti el, oda egyébként 12 óra 30 percig senki nem mehet be.

A r. törzsőrmester szemrevételezte a bejárati ajtót, az nem sérült meg. Az óvodavezető azt is elmondta, hogy a panaszos nem kiabált.

A rendőr ezt követően meghallgatta az óvoda vezető-helyettesét, aki megerősítette a vezető által elmondottakat.

Harmadikként a panaszos meghallgatása következett. Elmondta, hogy szeretné látni és elvinni gyermekét, mivel semmi nem tiltja azt, mivel a gyermek-elhelyezési ügyben nem született döntés. A r. törzsőrmester közölte vele, hogy a jelenlegi bírósági végzés szerint csak minden páros szombaton 10 órától másnap 18 óráig viheti el lakcíméről a gyermeket, az óvoda dolgozói továbbá sem őt, sem más szülőt nem engednek be 12 óra 30 percig az intézménybe. A panaszos elmondta, hogy a bejárati ajtót nem rugdosta, csak kopogott, de mert senki nem foglalkozott vele, csengetett és tovább kopogott.

A rendőr közölte, hogy a panaszos az óvoda ajtajának rugdosásával megbotránkoztatta az ott dolgozó személyzetet, és a gyermekeket, amivel garázdaságot valósított meg. Az általa elkövetett cselekmény miatt bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható, emiatt előállítják a Kerületi Rendőrkapitányságra, amit tudomásul vett. Elmondta, hogy klausztrófóbiában szenved, arról orvosi igazolást is mutatott. A rendőrkapitányságon sérülés- és panaszmentesen átadták a r. törzsszázlós szolgálatirányító parancsnoknak, akinek utasítására – a betegsége miatt – az előállító helyiség előtt, megfelelő őrzés mellett helyezték el.

A rendőri intézkedésnél jelen volt a panaszos felesége is. A r. törzsőrmester a panaszos által elkövetett cselekmény miatt büntető feljelentést tett.

A jelentés szerint 2015. szeptember 30-án 12 óra 15 perckor az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés 1. fordulata alapján a panaszost igazoltatták, a 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták, és a 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján (bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy) előállították. A panaszossal szemben kényszerítő eszközként testi kényszert alkalmaztak, alkalmazására figyelmeztetés történt.

A rendőri intézkedés során sérülés, illetve anyagi kár nem keletkezett. Az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése alapján a panaszos hozzátartozója /képviselője kiértesítését kérte.

Az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése alapján az előállítás okáról szóló tájékoztatót és az annak idejéről szóló igazolást kiadták.

5) A Testület részére továbbított, az előállítás végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás a panaszos igazoltatásának, átvizsgálásának és előállításának, továbbá a testi kényszer alkalmazásának jogszerűsége, szakszerűsége és arányossága tekintetében a megfelelő részt nem jelölték meg.

6) A Testület felvilágosítás-kérése alapján az intézkedő rendőrök kiegészítő jelentést készítettek a panaszolt rendőri intézkedés részleteiről.

a) A r. törzsőrmester utólag készített jelentése az alábbi többlet információt tartalmazza.

Az intézkedés megkezdésekor a napszaknak megfelelő köszönés és bemutatkozás történt. Az igazoltatást az Rtv. 29. §-a alapján foganatosították, mivel a további rendőrségi eljárás sikeres lefolytatása miatt elengedhetetlen volt a személyazonosságok megállapítása.

A testi kényszer oly módon történt, hogy többszöri felszólítással egyidejűleg a r. főtörzsőrmester a panaszos egyik kezét megfogva, ujjait megfeszítette, a r. törzsőrmester pedig a másik karjánál fogva tolta ki az ajtóból. Ez azért vált szükségessé ezen jelentés szerint, mert a panaszos akadályozta az intézkedést, valamint több tiltó ok ellenére sem volt hajlandó önszántából arra, hogy ne lépjen be az óvoda területére.

Az óvoda vezetői elmondták, hogy a panaszos megbotránkoztató magatartásával riadalmat, félelmet keltett az óvoda dolgozóiban, valamint a gyermekeket minél előbb el kellett távolítani az ajtó közeléből. Az elmondottak alapján fennállt, hogy a panaszos garázdaság szabálysértését követte el. A panaszossal a r. törzsőrmester közölte, hogy az általa elkövetett cselekmény kimeríti a garázdaság szabálysértési alakzatát, közölte továbbá, hogy annak továbbfolytatása miatt előállítja a Kerületi Rendőrkapitányságra, amit tudomásul vett.

A rendőrkapitányságra szállítást követően a rendőr elöljárója közölte, hogy véleménye szerint a panaszos nem szabálysértést, hanem bűncselekményt követett el, ezért akkor közölte a panaszossal, hogy „a továbbiakban az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontja alapján, bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt van előállítva, és a továbbiakban az eljárás ez alapján lesz vele szemben lefolytatva”.

Az óvodavezető a r. törzsőrmesternek négy szemközt mutatta meg a bíróság végzését, amit egyébként a panaszos is megmutatott. A határozatot a rendőr úgy értelmezte, hogy a panaszos a gyermekét a bíróság által meghatározott időn kívül nem viheti el.

A panaszosnak a rendőri intézkedés ideje alatt a kedélye ingadozott, olykor fennhangon beszélt.

b) A r. főtörzsőrmester utólag elkészített jelentése szinte szószerint megegyezik a r. törzsőrmester utólagos jelentésével, ezért annak külön ismertetésétől a Testület eltekintett.

7) A Kerületi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Járőr Alosztály vezetője a panaszolt rendőri intézkedés miatt parancsnoki kivizsgálást hajtott végre. Az annak kapcsán tett megállapításai az Állásfoglalás III. rész 1)-6) pontjaiban ismertetettekhez képest az alábbi többletinformációt tartalmazták.

(Az alosztályvezető a jelentésben az óvoda, illetve a panaszos részéről a rendőrség felé tett bejelentéssel kapcsolatban megjegyezte, hogy azokra – a TIK eset-adatlap alapján – 11 óra 51 perckor a Rákos-121-es tagállomást küldték ki, és az eset-adatlapon rögzített küldési időpont eltérhet a rendőri jelentésben szereplő küldési időponttól, mert az elektronikus lap, a rögzítés kezdő időpontját rögzíti).

Az óvoda vezetője, valamint más óvónők a meghallgatásuk során egybehangzóan elmondták, hogy a panaszos rendkívül agresszíven viselkedett, az óvoda bejárati ajtaját ütötte, rúgta. A panaszos viselkedésétől megijedtek és attól tartottak, ha bejut az óvodába, akár még őket is bánthatja.

Az előállítással kapcsolatban a parancsnoki kivizsgálás azt tartalmazza, hogy a meghallgatott óvodai dolgozók elmondása alapján a panaszos bűncselekmény elkövetésével alaposan gyanúsítható volt, ezért tájékoztatták, hogy az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján vele szemben ruházata-tvizsgálást fognak alkalmazni, valamint az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontja szerint előállítják a kerületi rendőrkapitányságra, illetve az általa elkövetett cselekmény miatt feljelentéssel élnek ellene.

Az alosztályvezető megállapította, hogy a panaszossal szemben fogatosított rendőri intézkedés az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezései alapján törvényes, jogoszerű és arányos volt.

8) a) A rendőrség továbbított több, a panaszolt rendőri intézkedéshez képest korábban készült rendőrségi dokumentumot, amelyek alapján a Testület tudomást szerzett arról, hogy megelőzően több esetben történt rendőri intézkedés a panaszos vagy volt élettársa bejelentése nyomán. Ezek részben az óvodánál történtek (2015. szeptember 17. napján), részben a volt élettárs bejelentései arról, hogy a panaszos nem vitte vissza a láthatásról a közös gyermeküket hozzá, részben pedig a panaszos által a rendőrségre tett bejelentések arról, hogy szombati napokon próbálta meg magával vinni gyermekét az édesanyától, de nem találta otthon őket.

b) A rendőrség továbbá a Testület rendelkezésére bocsátott három olyan rendőrségi jelentést is, amelyek a panaszolt rendőri intézkedést követően készültek, kettő az óvodánál történt rendőri intézkedés (2015. október 2-án, illetve 13-án), egy pedig a panaszos volt élettársának lakásánál egy szombati napon történt láthatás meghiúsulása miatt.

Tekintettel arra, hogy a panaszos beadványában a 2015. szeptember 30-án történt rendőri intézkedést panaszolta, az említett dokumentumok részletes ismertetésétől a Testület eltekintett.

9) A rendőrség sem szabálysértési, sem büntetőfeljelentést nem továbbított a Testület részére.

IV.

A panaszos sérelmezte az óvodavezető, illetve az óvodai alkalmazottak magatartását, amelyek tekintetében a Testület az alábbiakra hívja fel a figyelmet.

A Testület hatáskörét az Rtv. szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése értelmében az, akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

- a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy
- b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően
  - ba) az országos rendőrfőkapitány,
  - bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy
  - bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója bírálja el.

A Testület hatáskörébe az Rtv. idézett rendelkezése alapján kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, melyek az Rtv. IV., V. és VI. Fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (pl. intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),
- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (pl. igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés),
- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (pl. testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás),

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fentiek értelmében a Testület a jogszabályi felhatalmazás hiányában nem rendelkezik hatáskörrel annak vizsgálatára, hogy az óvoda vezetője, illetve alkalmazottai milyen szakmai utasítások és normák alapján jártak el, illetve azoknak hogyan tettek eleget.

V.

A panaszos sérelmezte, hogy a helyszínen megjelent rendőrök nem tettek eleget az azonosításra vonatkozó kötelezettségüknek, nem igazoltatták sem őt, sem a többi jelenlevő személyt. Panaszolta továbbá a testi kényszer alkalmazását, illetve, hogy arra előzetes figyelmeztetés nem történt. A rendőrök nem nyújtottak hathatós segítséget neki, hogy gyermekét láthassa az óvodában. Sérelmezte továbbá a panaszos az előállítását: annak okát, időtartamát, hogy indokolatlanul varakoztatták őt és ügyvédjét, ezen túlmenően a rendőri hangnemet is.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – **megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség**

fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a IV. cikke szerint személyes szabadsághoz való jogát, a XX. cikkben foglalt testi épséghez való jogát, továbbá a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, illetve az Alaptörvény XV. cikkében foglalt diszkrimináció tilalmát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként azt értékelte, hogy a rendőrségnek keletkezett-e a panaszossal szemben intézkedési kötelezettsége, azaz kellő jogszabályi felhatalmazás alapján kezdeményezett-e intézkedést a panaszossal szemben.

A panaszbeadvány azt tartalmazza, hogy a panaszos telefonon kért rendőri intézkedést, mivel az óvoda dolgozói nem engedték be őt az óvodába, hogy láthassa gyermekét. A panaszos által csatolt felvételek tanúsága szerint ugyanakkor a panaszost a helyszínre érkező rendőrök tájékoztatták arról, hogy az óvodavezetőség részéről is történt telefonos bejelentés, amelyben rendőri intézkedést kértek a panaszos állítólagos magatartása miatt.

A rendőrségi dokumentumokból kiderül, hogy a panaszos és az óvodatitkár egyaránt rendőri intézkedést kért a helyszínre. Utóbbi arra irányult, hogy a panaszos rángatja az ajtót, illetve be akar menni az óvodába.

Az Rtv. 1. §-ának (2) bekezdés 4. pontja szerint a rendőrség az Alaptörvényben, az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében közlekedési hatósági és rendészeti feladatokat lát el.

Az Rtv. 11. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az Rtv.-ben foglaltak figyelembevételével – engedelmességgel, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 8-9. §-a továbbá úgy rendelkezik, hogy a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. A rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A bejelentésekben megjelöltekre a Testület álláspontja szerint az alábbi jogszabályi rendelkezések hívhatóak fel.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 194. §-a szabályozza a személyi szabadság megsértésének tényállását: „Aki mást személyi szabadságától megfoszt, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő”.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 170. §-a szerint a garázdaság szabálysértését valósítja meg, aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen. A Btk. 339. §-ának (1) bekezdése pedig szubszidiárius tényállásként határozza meg a garázdaság bűncselekményét: amennyiben súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, az követi el a bűncselekmény vétségi alakzatát, aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen.

A Testület a vonatkozó jogszabályhelyek ismertetését követően utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely cselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a bűnügyi / szabálysértési hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – akkor, amikor a rendőrség az intézkedés jogalapjaként szabálysértés elkövetésére hivatkozik – az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, felmerülhetett-e bármely jogellenes cselekmény elkövetésének olyan fokú gyanúja, amely a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztethetett.

Erre a kérdésre Testület egyértelmű igennel felelt, hiszen mindkét bejelentésben előadottak felvethették a fent megjelölt jogellenes cselekmények – intézkedéshez szükséges, minimális szintű – gyanúját.

A Testület megítélése szerint a jogellenes cselekmények elkövetésére vonatkozó telefonos segélykérések bizonyosan olyan körülmények, amely a közrend védelme érdekében az Rtv. idézett 13. §-a alapján intézkedési kötelezettséget keletkeztettek. A Testület megállapítása szerint az intézkedés kezdeményezésével nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

2) A Testület ezt követően abban foglalt állást, hogy a segítségnyújtási és felvilágosítás-adási kötelezettségét a rendőrség jelen ügyben megfelelően teljesítette-e.

A panaszos előadása alapján a rendőrök nem tettek semmit az óvoda vezetőjének (illetve az óvoda alkalmazottainak) jogtalan magatartásának megakadályozása érdekében, azaz nem tették lehetővé, hogy bejusson, illetve elhozza a gyermekét az óvodából.

A rendőrségi iratok szerint a panaszos bejelentése arra irányult, hogy nem engedik be gyermekéhez az óvoda épületébe, ezért kért rendőri segítséget. Az iratok szerint ugyanakkor az óvodából is érkezett (két ízben is) bejelentés, miszerint a panaszos rugdossa az ajtót és be akar jutni. A kikerülő rendőrök egyike, a r. törzsőrmester meghallgatta az óvoda vezetőt, aki megmutatta a Fővárosi Törvényszék ideiglenes intézkedést tartalmazó végzését, amely a panaszos kapcsolattartási jogát szabályozza, az abban megjelölt napokon és időtartamban láthatja a kiskorú gyermeket (az nem terjed ki az óvodai nevelés, foglalkoztatás időszakára). A rendőrök meghallgatták a panaszost is, aki elmondta, hogy a bírósági végzés nem tartalmaz

olyat, hogy a gyermek az anyánál került elhelyezésre, csak a kapcsolattartást rögzíti ideiglenes jelleggel. A panaszos továbbá elmondta, hogy az anya akadályozza hónapok óta a kapcsolattartás érvényesülését.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét, amely szerint a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. (A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.)

a) A Testület anélkül, hogy a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet (továbbiakban: Gyer.) és a peres eljárás megindításának időpontjában hatályban volt, a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (továbbiakban: Csjt.)² részletes elemzésébe bocsátkozna, szükségesnek tartja az alábbiak rögzítését a szülői kapcsolattartás kapcsán.

A Csjt. 92. §-a szerint a gyermeknek joga, hogy különélő szülőjével személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn. A kapcsolattartásról – a szülők megegyezésének hiányában, illetőleg a szülők és a gyám közötti vita esetében – a gyámhatóság dönt. Ha házassági vagy gyermek-elhelyezési per van folyamatban, a szülők megegyezésének hiányában a kapcsolattartásról a bíróság dönt. A gyámhatóság, illetőleg a házassági vagy gyermek-elhelyezési perben a bíróság a felróható magatartást tanúsító szülő kapcsolattartási jogát a gyermek érdekében korlátozhatja vagy megvonhatja, illetőleg e jog gyakorlásának szünetelését rendelheti el. Ha a kapcsolattartás kérdésében a bíróság döntött, ennek megváltoztatását a határozat jogerőre emelkedésétől számított két éven belül csak a bíróságnál lehet kérni. A kapcsolattartásra vonatkozó bírósági határozat végrehajtásáról a gyámhatóság gondoskodik.

A Gyer. 27. §-a szerint a kapcsolattartás célja, hogy a gyermek és a kapcsolattartásra jogosult személyek közötti családi kapcsolatot fenntartsa, továbbá a kapcsolattartásra jogosult szülő a gyermek nevelését, fejlődését folyamatosan figyelemmel kíséresse, tőle telhetően segítse. A kapcsolattartás formái a folyamatos és az időszakos kapcsolattartás. Az időszakos kapcsolattartás magában foglalja a gyermekkel a tanítási szünetek és a többnapos ünnepek időszakában való huzamos együttléte. Ugyanezen jogszabályhely (5) bekezdése szerint nincs helye folyamatos kapcsolattartásnak az időszakos kapcsolattartás ideje alatt, illetve a gyermeket gondozó szülőt megillető, a gyermekkel folyamatosan együtt tölthető időtartam alatt, amelynek mértéke a kapcsolattartásra jogosultat a kapcsolattartást rendező egyezség, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat szerint megillető időszakos kapcsolattartás időtartamát, vagy ha a kapcsolattartást rendező egyezség, illetve a

---

² Tekintettel arra, hogy a gyerekelhelyezés kérdése az új Ptk. hatályba lépését megelőzően merült fel mint jogi helyzet, ezért arra a régi Ptk. és a Csjt. korábbi szabályait kell használni a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 1. §-a szerint.

kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat nem rendelkezik a kapcsolattartásra jogosultat megillető időszakos kapcsolattartás időtartamáról, a két hetet nem haladhatja meg.

A Gyer. 29. §-a szerint a gyámhivatal vita esetében a kapcsolattartást bármelyik fél kérelmére szabályozza, illetve újraszabályozza, kivéve, ha a szülő és a gyermek kapcsolattartásának megállapítása a Csjt. 92. §-ának (5) bekezdése [jelenleg a Ptk. 4:181. § (1) bekezdése] szerint a bíróság hatáskörébe tartozik. A kapcsolattartásról a gyámhivatal, illetve a bíróság a gyermek korának, egészségi állapotának, életkörülményeinek, a felek személyes körülményeinek, valamint az ítélőképessége birtokában levő gyermek véleményének figyelembevételével rendelkezik.

A kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat végrehajtása szabályait a Gyer. 33. §-a rendezi. Eszerint kapcsolattartás elmaradása esetén végrehajtás iránti kérelem benyújtásának van helye a gyermek fejlődését veszélyeztető magatartás tudomásra jutásától számított 30 napon belül. A gyermek fejlődését pedig veszélyezteti, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy a kapcsolattartásra kötelezett a kapcsolattartást rendező egyezségben, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozatban foglaltaknak önhibájából ismételten nem, vagy nem megfelelően tesz eleget, és ezáltal nem biztosítja a zavartalan kapcsolattartást. Ugyanezen jogszabályhely (8) bekezdése szerint, ha a kapcsolattartásra kötelezett a gyermeket bizonyíthatóan folyamatosan a kapcsolattartásra jogosult ellen neveli és a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozatnak a végrehajtási intézkedések ellenére sem tesz eleget, a gyámhivatal a gyermek elhelyezésének megváltoztatása iránt pert indíthat, (feltéve, hogy az elhelyezés megváltoztatása a kiskorú gyermek érdekében áll), vagy feljelentést tesz kiskorú veszélyeztetése vagy kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása miatt.

A fentiekből kitűnik tehát, hogy a kapcsolattartás szabályozása elsősorban a felek megállapodásával, egyezségével, vagy gyámhatósági, illetve gyermek-elhelyezési per esetén bírósági határozattal történik. A bíróság vagy végzéssel jóváhagyja a felek egyezségét e tekintetben, vagy a hatályos jogszabályi keretek között (Csjt., Gyer.) szabályozza a gyermek láthatását. A fentiekből az is látható, hogy a Csjt. szűkös előírásait, ahogyan a bíróság határozattal rendezett kapcsolattartás előírásait a Gyer. tölti ki részletes tartalommal (pl. a folyamatos és az időszakos kapcsolattartás viszonyával), hiszen az ítélet célja csupán egy végrehajtható és nyomón követhető keret kialakítása, melynek végrehajtásáról önkéntes teljesítés hiányában vagy vita esetén a gyámhatóság gondoskodik, akinek eljárására pedig a Gyer. előírásai vonatkoznak.

b) A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Btk. vonatkozó rendelkezéseire is – amelyeket egyébként a panaszos maga is ismer. A Btk. 208. §-a rendelkezik a kiskorú veszélyeztetésének büntetéről: „A kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles személy – ideértve a szülői felügyeletet gyakorló szülő, illetve gyám élettársát, továbbá a szülői felügyeleti jogától megfosztott szülőt is, ha a kiskorúval közös háztartásban vagy egy lakásban él –, aki e feladatából eredő kötelességét súlyosan megszegi, és ezzel a kiskorú testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyezteti, büntetett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” A Btk. 210. §-a pedig a kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása vétségét akként szabályozza, hogy az követi el, aki a hatósági határozat alapján nála elhelyezett kiskorú és a kiskorúval kapcsolattartásra jogosult személy közötti kapcsolat kialakítását vagy fenntartását a kapcsolattartás kikényszerítése érdekében alkalmazott bírság kiszabását követően is önhibájából akadályozza.

A panaszos – a bűncselekmények elévülési idején belül feljelentéssel élhet a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezései alapján.

A Testület ezen a ponton ismételten felhívja a figyelmet gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A Rtv. 24. §-a szerint a rendőrség főszabályként közérdekből járhat el, kivételes, hogy a rendőr magánérdek alapján jár el, amikor a törvényes védelem más módon nem biztosítható (ultima ratio elve).

A Testület álláspontja szerint a helyszínen a rendőrök számára annyi derült ki biztosan, hogy a panaszos és volt élettársa között van egy gyermekelhelyezéssel, illetve kapcsolattartással kapcsolatos családjogi vita, aminek az eldöntése bírói, illetve gyámhatósági hatáskörbe tartozik. A Testület szerint ebből az következik, hogy a rendőröknek a bejelentés megalapozottságáról való megbizonyosodását követően a felek személyazonosságának megállapítása, álláspontjaik meghallgatása és a tényállás tisztázása volt (illetve lett volna) a feladatuk, majd pedig a szükséges tájékoztatás megadása. Ez utóbbi körébe az tartozik, hogy közlik: a szóban forgó jogvita eldöntésére nincs hatáskörük, másrészt arról is, hogy jogaiknak mely hatóság előtt szerezhettek érvényt. A panaszos által rendelkezésre bocsátott hangfelvétel alapján kijelenthető, hogy az intézkedés ezen követelményeknek csak részben felelt meg: a személyazonosság megállapítása nem történt meg (ennek jogi értékelését ld. jelen Állásfoglalás V. rész 4) pontjánál), az óvodavezetőt és a panaszost meghallgatták, akik külön-külön előadták, miért kértek intézkedést. A szükséges és elégséges felvilágosítás kérdése tekintetében a Testület ugyanakkor azt állapította meg, hogy annak csak részben tettek eleget a rendőrök. Felhívták több ízben a panaszos figyelmét, hogy az óvoda nem követi el gyermekével szemben a személyi szabadság megsértése bűncselekményét, tekintettel arra, hogy az óvoda rendeltetése az óvodáskorú gyermekek fejlődésének biztosítása; illetve arra is, hogy az intézmény Házirendjében írtakat (mikor mehetnek be a szülők a gyermekekért) – amennyiben beírták a gyermeket az óvodába – be kell tartani. A rendőrök ugyanakkor nem mondták el egyetlen alkalommal sem, hogy nincs hatáskörük a polgári jogi, illetve családjogi vita eldöntésére (sőt, hallhatóan több ízben a volt élettárs pártján voltak, lásd az Állásfoglalás V. rész 7) b) pontjában írtakat), illetve, hogy melyik fórumhoz fordulhatnak vitás kérdéseikkel. A r. főtörzsörmester azt mondja (a hangfelvétel 55. percénél), hogy nekik, rendőröknek ahhoz nincs közük, hogy az előírt kapcsolattartási időn kívül hogyan egyeztet az anyával, hogy láthassa a panaszos a gyermeket, illetve később (a hangfelvétel 56-57. percénél) közli, hogy „az, hogy a gyermek láthatóságát miért nem tudják kulturáltan megoldani, az megint az önök problémája”. Ezek a megjegyzéseket a Testület nem tudta akként elfogadni, hogy a rendőrök megfelelő felvilágosítást adtak a panaszos számára. Továbbá a r. törzsörmester azon viselkedése, hogy a panaszos volt élettársához fordul, hogy mutassa meg a bírósági határozat releváns részeit, és úgy nyilatkozik, ne ő „olvassassa feleslegesen ezeket a dolgokat” (videofelvétel 43. percénél), szintén azt támasztja alá, hogy a rendőrök nem teljesítették megfelelően az Rtv. 24. §-a szerinti kötelezettségüket.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy a rendőrség a nem megfelelő segítségnyújtással, illetve a felvilágosítás-adás hiányával megsértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapjogát.

A Testület tájékoztatásul azonban leszögezi azt is, hogy a rendőrök a fentiek teljesítésén (azaz a szükséges jogi felvilágosításon) túl a jogvitába érdemben nem avatkozhattak be, azaz nem kötelezhették az óvodát a gyermek átadására.

A Testület továbbá megismétli a korábbi, 45/2016. (II. 25.) sz. állásfoglalásában írtakat. A panaszos által is hivatkozott helyszínen is rendelkezésre álló bírói végzés alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a szülők (a panaszos és volt élettársa) között peres eljárás van folyamatban, jogerős döntés ugyan még nem született a rendőri intézkedés időpontjában (a gyermekelhelyezés és a gyermektartás tekintetében is fellebbeztek a peres felek), de a gyermek az anya „gondozásában él”. A bíróság a gyermek érdekében és a felek közti rossz viszony miatt indokoltnak tartotta a kapcsolattartást ideiglenes intézkedéssel szabályozni, ami konkrétan meghatározta, hogy a panaszos mikor, milyen módon léphet kapcsolatba a gyermekkel. A Testület osztja azon álláspontot, hogy jogerős bírósági ítélet hiányában a panaszos szülői felügyelete valóban „nem szünetel”, az az anyával közös, azonban a panaszos mindvégig figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a kapcsolattartás rendezéséből egyenesen következik, hogy a szülői felügyelet részét képező egyik szegmens (konkrétan: a gyermek láthatása) a meghozott bírói döntéssel – ha átmenetileg is, de – szükségszerűen korlátozva van, amit a panaszos nem bírálhat felül, akkor sem, ha a gyermek törvényes képviselője.

A Testület álláspontja szerint már a gyermek óvodában történő látogatása (köszöntése) is a hivatkozott ideiglenes intézkedésről szóló végzés megkerülését jelentené, nem beszélve a gyermek intézményből való elhozásáról. Az a körülmény pedig, hogy a gyermek édesanyja a panaszos állítása szerint rendszeresen megsérti a meghatározott kapcsolattartási rendet, még nem teremt számára jogot, hogy az elmaradt látogatásokat a neki tetsző időpontban (akár az óvodában) pótolja. (A Testület itt kívánja megjegyezni, hogy az új Ptk. sem erre ad lehetőséget.) A rendőrök részéről elhangzott annyi felvilágosítás, hogy amennyiben az anya a megadott napon nem biztosítja a láthatást, a panaszos rendőri intézkedést kérhet. Figyelmét ugyanakkor nem hívták fel arra: feljelentést is tehet a Btk. 208. §-ára, illetve 210. §-ára való tekintettel (a büntetőeljárás ugyanakkor a folyamatban lévő peres eljárástól teljesen elkülönül).

A Testület megjegyzi továbbá ezen panasz kapcsán is, hogy a panaszos által hivatkozott új Ptk. annyiban változtatta meg a szülői felügyeleti jog rendszerét a korábbi Csjt.-hez képest, hogy a bíróságoknak nem kell többé arról rendelkezniük, hogy a gyermeket melyik szülőnél helyezik el, ehelyett azt kell eldönteniük, hogy melyik szülő gyakorolja a szülői felügyeleti jogokat. A bíróság – a 2014. március 15-e után indult – perekben nem azt mondja ki, hogy a különélő apa vagy anya szülői felügyeleti jogai szünetel, csupán azt, hogy azokat nem tudja gyakorolni.

Fenti jogi érvelésből következik, hogy a kapcsolattartást rendező bírói végzés értelmében a panaszos aznap nem volt jogosult látni a gyermekét sem az óvodán kívül, sem az óvodában, illetve érelemszerűen nem volt felhatalmazása arra, hogy gyermekét az óvodából elhozza.

3) A rendőrök azonosításra vonatkozó kötelezettségének teljesítése tekintetében a Testület az alábbi megállapításokat tette.

Az Rtv. 20. §-a tartalmazza a rendőri intézkedés során a rendőr azonosítására vonatkozó rendelkezéseket, amelynek az a célja, hogy a rendőri intézkedések, eljárások során minden esetben kétséget kizáróan azonosítani lehessen az eljáró rendőrt. Ennek ugyanakkor nem lehet olyan hatása, hogy az intézkedést akadályozza. A 20. § (1) bekezdése szerint a rendőrt intézkedése során vagy az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. A rendőr továbbá a (3) bekezdés értelmében köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. A törvényhely (4) bekezdése pedig kimondja, hogy ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

A Szolgálati Szabályzat 5. §-a tartalmazza a szolgálati fellépés módjára vonatkozó rendelkezéseket. Eszerint: az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. (A Szolgálati Szabályzat is meghatározza a kivételt: a rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel az előzőekben meghatározottak intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.)

A panaszos állítása szerint a helyszínen megjelent rendőrök nem mutatkoztak be, nem közölték nevüket, azonosító számukat, és amikor a panaszos azt fel akarta jegyezni, csak azt mondták neki, hogy „olvassa le”. A panaszos által rendelkezésre bocsátott felvételek a panasz ezen részével összefüggésben az alábbiakat tartalmazzák: amikor a rendőrök megérkeztek az óvodába, köszöntek, és egyikük (a r. törzsőrmester) közölte a nevét. Az azonosítószámot egyik rendőr sem közölte. A videofelvételen látható, hogy a r. főtörzsőrmester a névkitűzőt viselte. Hallható (54:29-től), hogy amikor a panaszos kéri, hogy rögzíthesse a jelvénytűzőket, a r. törzsőrmester úgy reagál rá, hogy saját magát keveri bajba a panaszos. Újra szól a jelvénytűzők miatt a panaszos, ezúttal azt a választ kapja, majd ha a r. törzsőrmester befejezte a rendőri intézkedést, és megjegyzést tesz, hogy a panaszos azt le tudja olvasni.

A rendőrségi dokumentumok közül a Kerületi Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztatólevele azt tartalmazza, hogy a rendőrök a napszaknak megfelelően köszöntek és bemutatkoztak, az azonosító számukat nem közölték, de az jól látható helyen volt, a szolgálati ruházatukon. Az intézkedő rendőrök utólag készített jelentése egyezően azt tartalmazza, hogy a napszaknak megfelelően köszöntek és bemutatkoztak.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján arra a megállapításra jutott, hogy a rendőrök az azonosításra vonatkozó kötelezettségüket nem a jogszabályi előírásoknak megfelelően teljesítették. Az Rtv. hivatkozott rendelkezése egyértelműen a szóbeli közlést írja elő kötelezettséggént, méghozzá főszabályként az intézkedés megkezdése előtt. Kivételesen történhet meg az utólagos – de akkor is szóbeli – közlés, nem pedig ráutaló magatartás: nevezetesen, ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti. **A rendőrök nem tettek eleget megfelelően az azonosításra vonatkozó kötelezettségüknek, amely által sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.**

4) A panaszos igazoltatása tekintetében a Testület az alábbi megállapításokat teszi.

Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. A b) pont szerint az igazoltatott személyt lakcímének, tartózkodási helyének – az igazoltatott választása szerint – a lakcímet igazoló hatósági igazolvánnyal vagy más alkalmas dokumentummal történő igazolására, vagy a lakcímre, tartózkodási helyre vonatkozó nyilatkozattételre kérheti fel. A törvényhely (2) bekezdése értelmében az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot – a személyazonosító igazolványon túl – minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat.

A panaszos állítása szerint a helyszínen nem történt meg sem az ő, sem felesége, sem pedig gyermeke édesanyjának igazoltatása. A hang-, illetve a videofelvétel szerint a helyszínen valóban nem történt meg az igazoltatás. A hangfelvétel 42. percénél a rendőr azt mondja, nem is tisztázott még a panaszos titulusa. A panaszos elmondja, hogy ő az apja a gyermeknek. A r. főtörzsőrmester gúnyosan megkérdezi, hogy „Igen? Akkor erről mutatna egy papírt nekem vagy bármit?”. A panaszos azt feleli, hogy természetesen, bármit megmutat, szóljon a rendőr, ha érdekli. A rendőr azonban nem végzi el az igazoltatást. A felvétel 48. percénél a panaszos előveszi az apasági nyilatkozatot, hogy igazolja apai mivoltát, de személyazonosságával továbbra sem foglalkoznak. A felvételen az hallható (01:09:18), hogy már a Kerületi Rendőrkapitányság épületében az egyik rendőr szól a panaszosnak, hogy „adjon már egy személyit!”.

Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint 2015. szeptember 30-án 12 óra 15 perckor az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés 1. fordulata alapján igazoltatták a panaszost. A rendőrök utólagos jelentésében az szerepel, hogy az igazoltatást azért foganatosították, mivel a további rendőrségi eljárás sikeres lefolytatása miatt elengedhetetlen volt a személyazonosságok megállapítása. A kapitányságvezető levele azt tartalmazza, hogy a panaszos személyes adataira a várható írásos jelentéstétel, illetve a további intézkedések megtétele miatt volt szükség.

A Testület a panasz ezen részével összefüggésben az alábbi megállapításokat teszi. A rendőrök részben olyan tartalmú bejelentés alapján mentek a helyszínre, amikor is egy szülő kért segítséget, hogy bejuthasson gyermekéhez az óvodába. Másrészt pedig olyan tartalmú telefonos segélykérés is befutott a központba, miszerint egy szülő be akar jutni az óvodába, és rugdossa az ajtót. Az Állásfoglalás V. rész 1) pontjában írtakkal összhangban tehát a

rendőrségnek intézkedési kötelezettsége keletkezett a közrend védelme érdekében. A más tartalmú intézkedéseket mindenképpen a személyazonosság tisztázására irányuló intézkedésnek, azaz az igazoltatásnak kellett volna megelőznie. Az elsődleges jelentésben ez úgy szerepel, mintha a helyszínen valóban megtörtént volna. A panaszos által rendelkezésre bocsátott felvételek azonban egyértelműen cáfolják ezt. A panaszos személyazonosságának megállapítása már bőven a panaszos a Kerületi Rendőrkapitányság épületébe történt beszállítását követően, azaz az előállítás foganatosítása után történt meg. A rendőrök tehát azzal sem voltak tisztában, ki volt az előállított személy. (A panaszos a segélyhívás során csak nevét diktálta be személyazonosító adatai közül.) A panaszos a helyszínen ugyanakkor több ízben is szerette volna magát, illetve apai mivoltát igazolni, azonban azt figyelmen kívül hagyták a rendőrök.

A Testület megállapítása szerint a rendőrség ezen mulasztása sértette a panaszosnak az Alaptörvény XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljárásához fűződő alapvető jogát.

5) A panaszos sérelmezte, hogy amikor a r. törzsőrmestert beengedték az óvoda folyosójára, ő is be akart menni, azonban nem engedték számára, és erőszakkal levették kezét a kilincsről, ami fájdalmat is okozott számára. Előzetes figyelmeztetés nem történt a testi kényszer alkalmazása előtt.

a) Az Rtv. 19. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.

A Szolgálati Szabályzat 40. §-ának (1) bekezdése értelmében a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erőfeszítéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

A Testület ezzel összefüggésben hivatkozik az arányosság követelményére is, amelyet az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése úgy határoz meg, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, míg a (2) bekezdés szerint több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése szerint továbbá a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak.

A Szolgálati Szabályzat a kényszerítő eszközök általános szabályai között, a 39. § (1) bekezdésben rögzíti, hogy kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja.

Az Rtv. 17. §-ának (2) bekezdése értelmében a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását.

A panaszos által rendelkezésre bocsátott videofelvétel (és az azzal egyidőben készült hangfelvétel) tartalmazza a panaszossal szemben alkalmazott testi kényszert. A videofelvétel 35. percénél látható, hogy a r. törzsőrmester bemegy, utána indul a panaszos, felszólítják, hogy vegye le a kezét a kilincsről, de nem tesz eleget a felszólításnak. A panaszos megkérdezi, hogy miért, amire azt a választ kapja, hogy „mert megkértem valamire”. A panaszos azt mondja, a rendőr nem korlátozhatja abban, hogy oda bemenjen. A r. törzsőrmester azt mondja, „de”, „mert, miért ne?” A panaszos megkérdezi, mire alapozza ezt a rendőr, amire azt a választ kapja: „azért, mert én kijöttem intézkedni. Hadd végezzem már el a munkámat, jó?” A panaszos mondja, hogy nyugodtan végezze azt el, ő pedig bemegy a gyermekéhez. Ezt követően a r. törzsőrmester bemegy az épületbe. A kinn maradt r. főtörzsőrmester felszólítja a panaszost, hogy vegye le a kezét a kilincsről, különben előállítja. A panaszos azon kérdésre, hogy milyen okból, a rendőr azt a választ adta, „mert ide nem megy be, addig, amíg bent azt nem mondják.” A panaszos elmondja, hogy erőszakot alkalmaztak vele szemben, fáj a keze, erre a r. főtörzsőrmester akként reagál rá, hogy „akkor menjen, tegyen panaszt”. Előzetes figyelmeztetés nem történt arra vonatkozóan, hogy testi kényszert alkalmaznak a panaszossal szemben.

Az elsődleges jelentés tartalmazza, hogy az Rtv. 47. §-a alapján testi kényszert alkalmaztak a panaszossal szemben – a panaszos a rendőri felszólítás ellenére nem volt hajlandó elengedni az ajtót, ezért a r. főtörzsőrmester megfogta a kezét, ujjait megfeszítve levette azt az ajtóról. A dokumentum szerint az előzetes figyelmeztetés megtörtént. Az utólagos jelentésben a rendőrök úgy nyilatkoztak, hogy a panaszos akadályozta az intézkedést, és több tiltó ok ellenére sem volt hajlandó önszántából kinn maradni.

A Testület a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt a megállapítást tette, hogy az adott esetben, ahhoz, hogy a rendőrök feladatukat, a tényállás tisztázását és ahhoz szükséges adatgyűjtést el tudják végezni, be kellett, hogy jussanak az óvodába, az intézményvezetőhöz. Az intézményvezető azonban nem engedélyezte a panaszos számára a bemenetelt, tekintettel az óvoda Házirendjére. A rendőrök a lehető legkíméletesebben jártak el akkor, amikor a panaszos kezét levették a kilincsről.

b) Az Rtv. 61. §-ának (1) bekezdése továbbá úgy rendelkezik, hogy a kényszerítő eszköz alkalmazására az érintettet - ha az eset körülményei lehetővé teszik - előzetesen figyelmeztetni kell.

Az elsődleges jelentés, illetve a kapitányságvezető tájékoztató levele szerint a Szolgálati Szabályzat 39. §-ának (3) bekezdése szerinti figyelmeztetés előzte meg a testi kényszer alkalmazását. Ezt az állítást cáfolják a panaszos által rendelkezésre bocsátott felvételek.

A kényszerítő eszköz alkalmazása tekintetében a Testület megállapította, hogy a testi kényszer indokolt, és arányos volt. Tekintettel arra, hogy a panaszos nem csatolt orvosi

dokumentumot arról, hogy sérülése keletkezett, illetve a felvételen hallhatóan úgy nyilatkozott, nem keletkezett sérülése, **a testi épséghez való joga nem szenvedett sérelmet. Az előzetes figyelmeztetés elmaradása miatt ugyanakkor sérült a tisztességes eljáráshoz való alapjoga.**

6) A panaszos sérelmezte előállítását, annak indokát, időtartamát. A Testület a szabadságelvonó intézkedés kapcsán az alábbi megállapításokat teszi.

a) A panaszos által rendelkezésre bocsátott felvételeken az látható, illetve hallható, hogy a panaszos felváltva csenget, illetve kopogtat. (A videofelvételen az alábbi időpontokban látható: 10:57, 12:00, 13:04, 13:08, 13:48, 14:26, 16:00, 17:43, 19:04, 19:21, 20:31, 23:15, 23:35, 24:06, 26:40). Több esetben látható, hogy valaki elmegy a folyosón, de a csengetésre, illetve kopogtatásra ügyet sem vetnek. Az ajtó rugdosása egyetlen alkalommal sem történt meg, illetve nem verte az ajtót, illetve annak üvegét a panaszos. 49:10-nél viszont elhangzik a r. törzsőrmestertől, hogy „felszólítottam, hogy fejezze be a jogsértő magatartást”. Ilyen azonban egyáltalán nem történt, mivel a rendőrök jelenlétében a panaszos nem tanúsított garázda jellegű magatartást (nem csengetett, nem kopogtatott és nem is verte az ajtót).

A felvételek tanúsága szerint, továbbá a helyszínen a kilincs el nem engedése miatt közölték először a panaszossal, hogy előállítják (hangfelvétel 40. perce). A hangfelvétel 55. percében a r. fő-törzsőrmester is utal az előállításra („majd rá fog jönni, hogy el fogom vinni”). A r. törzsőrmester végül (hangfelvétel 58. perce) azt közölte előállítási okként a panaszossal, hogy amit elkövetett – garázdaság szabálysértése – az, ami miatt előállítják. A rendőrkapitányság épületében már az adatok kitöltése során Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontot diktál be egyik rendőr a másikkal, illetve olyan tájékoztatást ad a panaszosnak a r. törzsőrmester (hangfelvétel 75. percétől), miszerint ami miatt elő lett állítva, az garázdaság. (A panaszos közölte, hogy nem követte azt el.) A r. törzsőrmester azt mondja, nekik van egy másik rész, az óvodavezetőség. „Tehát nem bűncselekményt követett el, nem fogták el a helyszínen, csak felmerült a gyanú, hogy másokban olyan agresszív magatartással, erőszakosan félelmet keltett, hogy hajlamos garázdaság elkövetésére, ezért csak bűncselekmény elkövetésének gyanúja.”

Az ügyeleti küldési napló szerint a panaszost garázdaság szabálysértése miatt állították elő.

Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszost az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontja alapján állították elő. A hivatkozott törvényhely szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható. A jelentés azt tartalmazza, hogy bejelentés alapján mentek a helyszínre, miszerint a panaszos veri az ajtót. Az ajtóban – szemrevételezés alapján – kár nem keletkezett. A rendőrök azt közölték a panaszossal előállítási okként, hogy az óvoda ajtajának rugdosásával megbotránkoztatta az ott dolgozó személyzetet és gyermekeket, amivel garázdaságot valósított meg. Bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható, ami miatt előállítják.

Az utólag készített jelentésben a rendőrök egyezően úgy nyilatkoztak, hogy az óvoda vezetői elmondása alapján a panaszos megbotránkoztató magatartásával riadalmat, félelmet okozott az óvoda dolgozóiban, valamint a gyermekeket minél előbb el kellett távolítani az ajtó közeléből. Az ott dolgozók elmondása alapján fennállt, hogy a panaszos garázdaság szabálysértését követte el. A panaszossal a r. törzsőrmester közölte, hogy az általa elkövetett

cselekmény kimeríti a garázdaság szabálysértési alakzatát, közölte továbbá, hogy annak továbbfolytatása miatt előállítja. A rendőrkapitányságra szállítást követően a rendőr elöljárója közölte, hogy véleménye szerint a panaszos nem szabálysértést, hanem bűncselekményt követett el, ezért akkor közölte a panaszossal, hogy „a továbbiakban az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontja alapján, bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt van előállítva, és a továbbiakban az eljárás ez alapján lesz vele szemben lefolytatva”.

Az óvoda képviselőjében nyilatkozó ügyvéd levele azt tartalmazza, hogy a panaszos elkezdte verni az ajtót, amikor az elektromos zárral rendelkező bejárati ajtó felőli csoportok még az öltözőben tartózkodtak. Majd pedig az ajtót rugdosni kezdte. Az óvodavezető az első rugdosásra, csengetésre kérte az óvodatitkárt, hogy hívja ki a rendőrséget. A panaszos egyre agresszívebbé vált, egyre jobban dühögött az ajtón, rángatta az ajtó nyomógombját, úgy ütötte az üveglakot, hogy mindenki azt hitte, kitörik. Közben hol a panaszos, hol pedig a felesége csengetett, és volt, hogy egyszerre nyomták a két csengőt. Eközben az óvoda folyosóján folyt az élet, a dajkák felmosták a folyosót, tálaló kocsikon vitték be a gyermekeknek az ebédet. A rendőrség kikerkezéséig egyfolytában dörömbölt a panaszos.

A Testület a hivatkozott előállítási ok kapcsán az alábbi megállapításokat teszi. A rendőrök a helyszínen bizonyíthatóan azt közölték a panaszossal, hogy garázdaság szabálysértése miatt állítják elő a rendőrkapitányságra. Ezt követően, a Kerületi Rendőrkapitányság épületében már módosították álláspontjukon: garázdaság bűncselekményének gyanúja miatt állították elő. A rendőrségi dokumentumokban is az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontja szerepel előállítási okként.

Az Rtv. 33. § (1) és (2) bekezdése taxatív felsorolja az előállítás okait. Bűncselekmény, illetve szabálysértés az alábbi esetekben jöhet szóba. Kötelező előállítási okként az Rtv. 33. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján elő kell állítani, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A mérlegelést tőrő okok közül az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés rendőrök által hivatkozott b) pontja alapján előállítható az, aki aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható; c) pontja szerint akitől bűncselekmény gyanúja vagy szabálysértés, valamint közúti közlekedéssel kapcsolatban kiszabható, közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés bizonyítása érdekében vizeletvétel vagy véralkohol-vizsgálat céljából vérvétel, valamint műtétnek nem minősülő módon egyéb mintavétel szükséges; valamint az f) pontban szerepel szabálysértés: aki a szabálysértést az abba irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható.

Ehelyütt szükséges megemlíteni, hogy az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése előírja, hogy az előállított szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani. Tekintettel arra, hogy az elsőként közölt előállítási ok a „szabálysértés elkövetése” (a helyszínen ezt közölték a panaszossal, illetve a rendőrség felé is, az ügyeleti küldési napló tanúsága szerint), a Testület kizárólag ezt vizsgálta.

A Testület megállapítása szerint a panaszost megalapozatlanul állították elő, és tartották órákon keresztül fogva. Önmagában ugyanis a szabálysértés elkövetésének gyanúja nem teremt alapot a rendőrség számára személyi szabadságot korlátozó intézkedés foganatosítására. Ez abban az esetben történhet meg jogszerűen (azonban, minthogy mérlegelés szerinti előállítási ok, annak arányossága akkor is kivizsgálást érdemel), ha az érintett személy valamely szabálysértési cselekményt az arra irányuló felszólítás után is

folytatta. A r. törzsőrmester részéről elhangzott ugyan egy olyan mondat, hogy „felszólítottam, hogy fejezze be a jogsértő magatartást”, azonban ez ténylegesen nem történt meg, és – ami jelen esetben a legfontosabb – ilyet rendőrségi dokumentumokban sem rögzítettek (azaz nem szólították fel a panaszoszt, hogy szabálysértő magatartását fejezze be, amit ennek ellenére folytatott). (Hiszen a felvételek a rendőrség számára nem voltak ismertek, így nem láthatták, hogy valójában nem valósított meg garázda magatartást a panaszos, nem verte és nem rugdosta az ajtót.) A Testület ennek megfelelően nem vizsgálta, hogy az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontja szerinti előállítási ok megvalósult-e.

A Testület megállapítása szerint az előállítás indokolatlanul történt, ami súlyosan sértette a panaszos személyes szabadsághoz való jogát.

b) Tekintettel arra, hogy már önmagában az előállítás jogszerűtlen és indokolatlan volt, a Testület nem vizsgálta annak időtartama arányosságát. A több órán keresztül történt, a panaszos személyét érintő eljárás cselekmények hiányában azonban az időtartam súlyosítja az alapjogi sérelem mértékét.

7) A panaszos sérelmezte a rendőri hangnemet is. Állítása szerint a rendőrök lekezelően, pökhendien és arrogáns módon beszéltek vele a helyszínen, csak később, a rendőrkapitányság épületében váltak emberségessé.

A rendőrségi dokumentumok egyáltalán nem tartalmazzák arra vonatkozóan információt, milyen hangnemben intézkedtek a rendőrök a panaszzal szemben (csupán arra vonatkozóan van adat, hogy a panaszos kedélyállapota ingadozott).

A Testület számára ugyanakkor rendelkezésre áll hang-, illetve videofelvétel is, amelyen egyértelműen hallható, milyen hangnemben beszéltek a panaszzal. Valóban megállapítható az, hogy több esetben lekezelően beszélt mindkét rendőr a panaszzal. Már a megjelenésük kezdetén (hangfelvétel 39. percében) („miért akar bemenni?” kérdezi egyikük, mire a másik egyből reagál: „mert nem is engedhetik be”), anélkül, hogy tisztáznák, kik vannak jelen az óvoda bejáratánál. A hangfelvétel 40. percénél, amikor a panaszos közli, hogy fáj a keze – mert lefejtették a bejáratú ajtó kilincséről – a r. főtörzsőrmester közli, hogy „akkor menjen, tegyen panaszt”. (Ez utóbbi kapcsán a Testület megjegyzi, hogy a panaszjogról kioktatás ilyen formája teljesen szabálytalan, amire később is van példa.) A hangfelvétel 42. percénél – amikor a panaszos közli, hogy ő a kiskorú gyermek édesapja – a r. főtörzsőrmester gúnyosan kérdezi: „Igen? Akkor erről mutatna egy papírt nekem vagy bármit?” A hangfelvétel 43. percétől továbbá a r. főtörzsőrmester magánmegjegyzéseket tesz a panaszos és volt élettársa, valamint gyermekükhöz való viszonyukra. Ugyanezen felvétel 48. percében is lekezelően beszél a r. törzsőrmester a panaszzal („akkor mi írja le, hogy Öné a gyermek?” „hát, na, azt kérdezem”, illetve egy gúnyos kérdés: „maga, mint apa?”). Ezt követően hangzik el, hogy a panaszos azt mondja a rendőrnek, hogy nagyon buta, amire mindkét rendőr reagál, a r. törzsőrmester azt mondja, „azért vagyok rendőr. Ha továbbtanultam volna, akkor már ügyvéd lennék és a magaféle embereket oktatnám ki, nagyon-nagyon gazdag lennék. De, sajnos, én ilyen buta vagyok, maga oktat ki engem. Amikor pedig a panaszos azt kéri, mutassanak arról szóló végzést, hogy az anya hozhatja, viheti az óvodába a gyermeküket, a r. törzsőrmester flegmán azt reagálja: „miért mutassak? Postás vagyok? Én egy buta rendőr vagyok.”

A hangfelvétel 53. percénél a r. törzsőrmester ismét gúnyosan beszél („ezért csengetett, szépen kopogott, mint egy elegáns úriember, ajtórugdosás nem volt, [...] a jelenlétemben nem akart bemenni, engem nem akart belökní az ajtón, a lábát nem tette be az ajtóba.” A panaszos szól, hogy a rendőr akadályozta őt, rátette a kezét a kezére. A r. törzsőrmester mondja (és a videofelvételen látható az is ennél a résznél, hogy mutogat is), hogy „minden apró részletnek jelentősége van”. Az 55. percben r. főtörzsőrmester – amikor a panaszos azt mondja, ne viccelődjön a rendőr – azt mondja, a panaszos majd akkor fog rádöbbenni, hogy nem vicc, ha a kollegája befejezi bent az intézkedést, és el fogják vinni. „Majd rá fog jönni, hogy el fogom vinni.” Egy perccel később pedig (amikor a panaszos az ügyvédjét akarja hívni) a r. főtörzsőrmester azt mondja, „felőlem azt hív, akit akar, nem érdekel, hogy kit hív”, illetve megint magánmegjegyzéseket tesz, illetve azt mondja „Senki nem megy oda 12 órákor, mert tudja, fél egyig nem adják ki a gyereket. Csak [a panaszosnak] ez magas, én meg hülye rendőr vagyok”. A hangfelvétel 59. percénél, amikor már az utcán vannak, és a panaszos kéri, hogy előre ülhessen, azt válaszolják neki: „ez nem kívánságműsor”. A felvétel 62. percénél hallható, hogy a panaszos kéri, várjon a r. törzsőrmester (mert víz nélkül próbálja bevenni a gyógyszert), amire a rendőr azt mondja, vár, de az ő türelme is véges, majd pedig közli: „panasztételi jogára felhívom a figyelmét, nyugodtan panasszal élhet”. (A Testület itt ismételtelen megjegyzi, hogy teljesen szabálytalan a panasztételre vonatkozó figyelmeztetés.) A rendőrkapitányság épületében viszont valóban emberségesebben beszélnek a panaszossal a rendőrök.

A Testület a panasz ezen része tekintetében utal az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatára, amely szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Ezen törvényi rendelkezéssel összefüggésben a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire, különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége. Ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, megtestesítik az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait, erkölcsi iránymutatásul szolgálnak, illetve morális alapot biztosítanak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 1. pontja szerint a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie”. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint pedig a rendőr „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület a fentiekén túlmenően utal a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakra, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen

kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezeten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A Testület a panaszossal szemben intézkedő rendőrök hangneme tekintetében a rendelkezésre álló bizonyítékok (a felvételek, illetve a rendőrségnek a panasz ezen részében történt hallgatása) alapján megállapította az Rtv. hivatkozott rendelkezésének megsértését, amely súlyosan sértette a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogát.

8) A panaszos kifejezetten nem sérelmezte beadványában a diszkriminatív rendőri intézkedést, azonban a Testület – a rendelkezésére álló bizonyítékok birtokában – az alábbi megjegyzéseket teszi.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése rögzíti a részrehajlásmentes intézkedés kötelezettségét: a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A részrehajlás nélküliség azt jelenti, hogy a rendőri intézkedés során a rendőr az érintett személyére tekintet nélkül bárkivel szemben köteles eljárni. A rendőri intézkedés során nemre, fajra, vallásra, politikai nézetre tekintettel különbséget tenni nem szabad, illetve ez a minőség a rendőri intézkedés megtételének vagy elmulasztásának alapja nem lehet.

A hangfelvételen több ízben hallható olyan tartalmú kijelentés a rendőrök részéről, amely – anélkül, hogy a panaszos és a volt élettárs családjogi vitáját, és annak jogi háttérét megismerté volna – arra enged következtetni, hogy egyértelműen a gyermek anyjának adtak igazat. Már a helyszínen történt megjelenésük során (hangfelvétel 39. perce) azt közölték a panaszossal, hogy nem engedhetik be az óvodába. A 57. percnél a r. főtörzsőrmester mondja, hogy az anyukára még sosem hívták ki a rendőrséget, mert jogsértő dolgot csinált, a panaszos esetében viszont kettőből két esetben igen. A hangfelvétel 66. percénél, amikor már beszállítják a panaszost rendőrségi gépkocsival a r. főtörzsőrmester azt mondja, az anyának valamilyen szinten alanyi joga van, a csecsemőt sem helyezik el.

A Testület megállapítása szerint a rendőrök említett megnyilvánulásai azt a látszatot keltették, nem tudtak részrehajlásmentesen intézkedni a panaszossal szemben, mivel a gyermek édesanyjának jogait (aminek tulajdonképpeni jogszabályi alapjával nem voltak tisztában) tartották szem előtt. Ezen körülményre tekintettel a rendőrök nem jártak el a rendőri intézkedés során objektíven, hiszen bizonyíthatóan a gyermek édesanyját helyezték előtérbe az intézkedés során a panaszossal szemben. A Testület felhívja a rendőrség figyelmét arra, hogy nem kívánatos ez a fajta, részrehajló rendőri intézkedés: a rendőrök akkor járnak el elfogulatlanul, ha kizárólagosan a tények tisztázására szorítkoznak, és a magánvéleménytől tartózkodnak.

VI.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a rendőröknek az óvoda helyszínén intézkedési kötelezettségük keletkezett. Az intézkedő

rendőrök ugyanakkor nem nyújtottak megfelelő segítséget a panaszosnak, és nem tettek eleget felvilágosítás-adási kötelezettségüknek, ami a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapjogának sérelmét eredményezte. Ugyanezen alapjogát sértették a rendőrök azáltal, hogy nem tettek eleget azonosításra vonatkozó kötelezettségüknek, valamint nem igazoltatták a panaszost a helyszínen, csak az előállítását követően. A személyes szabadsághoz való jog súlyos fokú sérelmét idézte elő az indokolatlan és hosszú ideig tartó előállítása, míg a rendőrök által tanúsított hangnem az emberi méltósághoz való jogát sértette.

Az egyes alapjogok sérelme már egyenként is elérte azt a szintet, amely a Testület súlyos alapjogsérelmet megállapító állásfoglalását megalapozza, ezért a többszöri jogsérelmet súlyosító körülményként értékelte a Testület. Ennek megfelelően a rendelkező részben foglaltak szerint – az Rtv. 93/A.§-ának (6) bekezdése alapján – az állásfoglalást megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

Az panaszügy kapcsán a Testület ehelyütt ismételten megjegyzi, hogy az utóbbi időben jelentős számban elszaporodottak az olyan jellegű jogviták, amelyben a különélő szülő kiskorú gyermekével való kapcsolattartása érdekében kért rendőri intézkedést. Emiatt szükséges, hogy a járőrszolgálatot ellátó rendőrök számára kiadjon az Országos Rendőrfőkapitányság egy módszertani útmutatót az ilyen helyzetek kezeléséről, illetve, hogy a rendőröket akár továbbképzés vagy előadás formájában megfelelő tájékoztatásuk az alapvető jogszabályi rendelkezésekről, az általuk adandó jogi felvilágosítás tartalmáról.

Budapest, 2016. április 7.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
előadó testületi tag